

De Moeial

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel in samenwerking met BSG, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur

16de jaargang - nummer 6 - 9 februari 1999

Reeks: Dillemans vincere scientiam

In de derde Moeial van dit academiejaar kon U lezen dat de voormalige Minister van Onderwijs Luc Van Den Bossche in een brief naar de Vlaamse rectoren smeekte dat het tweede rapport van Roger Dillemans, ere-commissaris van de Minister van Onderwijs, niet in de publieke schijnwerpers zou worden geplaatst. Ik zou er derhalve willen op aandringen dat met het oog op een serene discussie de discussie over dit rapport niet op het publieke forum zou worden gevoerd. Einde citaat.

Dat Van Den Bossche het schijnt heeft aan democratische inspraak is ondertussen alom geweten. In de crisis van het asielbeleid heeft hij zich hierin weer van zijn beste kant laten zien. Erger is dat de moord met voorbedachte rade op het openbare debat zijn uitwerking niet schijnt te missen. Het is verbazingwekkend rustig rond het tweede voortgangsrapport van Roger Dillemans, ere-commissaris van de Minister van Onderwijs. Studenten roeren zich niet en professoren geven geen kik. Rectoren capituleren voor de uitgekookte strategie en proberen in conclaves op het hoogste echelon doorgaand in de meest afgelegen gebieden,

illustreerend voor de geheindoenerij, een aantal zaken te bedisselen. Hierdoor aanvaarden de rectoren echter, al dan niet bewust, de regels van het spel uitgedacht door Dillemans en duwen ze zichzelf in een corporatistische positie: voor de eigen universiteit zo veel mogelijk uit de (boeken)brand te slepen. Ook in de media valt er weinig nieuws te rapen over de plannen van Dillemans. Enkel journalist Guy Tegenbos van De Standaard, die de voorstellen van Dillemans genegen is, kon het rapport even inkijken en schreef het tweede rapport van Dillemans de hemel in. De Morgen baseerde zijn berichtgeving daags nadien op het artikel van Tegenbos.

Het gebrek aan tumult rond en de schijnbare berusting van de universitaire geledingen in de plannen van Dillemans zijn vrij verontrustend aangezien Dillemans bezig is met het universitaire landschap ingrijpend te hertekenen. Dillemans lanceert met zijn plannen de aanval op de centrale veronderstellingen die al eeuwen lang aan de basis liggen van het begrip universiteit. Karin Verelst beschouwt de plannen van Dillemans als terminaal voor de universiteiten: *wat hier voorligt betekent gewoon de radi-*

cale en onmiddellijke afschaffing van de drie pijlers waarop heel ons universitair onderwijs op rust, zonder complimenten namelijk de 'vrije toegang' tot het universitair onderwijs, de 'vaste benoeming' van het personeel en de 'volledige universiteit'.¹ Furie Verelst slaagt de nagel op de kop.

In de hoop de lont in het kruitvat te steken en alzo het protest aan te wakkeren tegen de plannen van Dillemans plant de Moeial een artikelreeks gewijd aan de rapporten van de baron. In deze artikels pogen we de verborgen agenda van Dillemans bloot te leggen door een lezing van de inspiratiebronnen van Dillemans zoals de rapporten van de European Round Table of Industrialists, van de Europese Commissie en van de OESO, die minder omfloerst zijn in hun taalgebruik dan Dillemans. Verder doorprikken we door verbanden te leggen met de socio-economische constellatie van de twee centrale argumenten die Dillemans hanteert om zijn plannen te verantwoorden namelijk de komst van de kennismaatschappij en het belang van kwaliteit. Kennis en kwaliteit zijn echter, zoals we zullen duidelijk maken, uitermate dubbelzinnige concepten die juist omwille van hun dubbelzinnigheid uitermate

geschikt zijn als slogans voor de legitimatie van de verborgen politieke agenda. Die agenda is volgens ons driedelig. Ten eerste, de hiërarchie in de arbeidswereld vereist een hiërarchie in de universitaire wereld met een aangepast onderwijsprogramma op elk niveau. Vervolgens noodzaken de recente ontwikkelingen inzake intellectuele eigendom tot een centralisering van intellectueel kapitaal zodat de rechten voortvloeiende uit patenten makkelijker toegekend en beschermd kunnen worden. Ten slotte moet de campus door de consumptie van hardware en software en het promoten van afstandsonderwijs de gewoone honger naar winst van de industrie enigszins bevredigen. Dit laatste gaat gepaard met een verschuiving in het kostenpatroon van de universiteiten: de technologisering van de universiteit vindt plaats ten koste van het personeel: de computer vervangt de prof. De katholieke academische wereld lobbyt ondertussen op het hoogste niveau om hun universiteiten aan de top van deze hiërarchische academische wereld, zogenaamd gerangschikt op kwaliteitsniveau, te krijgen. Rector Oosterlinck (KUL) liet er in een recente arrogante uitspraak geen twijfel over bestaan dat voor Vlaanderen de

KUL de enige universiteit is die in aanmerking komt voor het "kwaliteitslabel" Centre of Excellence. Daartoe eist hij meer middelen van de overheid voor de elitarisering van zijn instelling (sic).

In het eerste artikel focussen we op Dillemans. Wie is deze man? Welke medailles kan hij zich reeds op de borst spelden? Hiertoe snuisteren we in zijn duistere verleden. Verschillende feiten uit het artikel kwamen reeds aan bod in De Moeial. Ik dank hierbij Geert Acke, Koen Lefever, Jack Vanhandenhove, Karin Verelst en Frank Van Dessel voor het verrijchte mollenwerk. Wanneer we deze feiten allemaal op een rijtje zetten krijgen we alleszins een ontvutsend beeld van de persoon Dillemans. Ne mens zou voor minder paranoia worden.

Ruben Ramboer

¹ K. Verelst (1998): Als we dit aanvaarden wordt alle zoeken zinloos. Dillemans II en Decreet X: algemene analyse. De Moeial, Jrg. 16, nr. 2. Voor diegenen die het artikel van Verelst niet gelezen hebben: exemplaren van het tweede nummer van De Moeial kunnen afgehaald worden op het redactielokaal, Gebouw Y.

lees verder pagina 4

Editoriaal

De twee heftige weken zijn achter de rug! Gedaan met het improviseren van oplossingen voor allerhande probleemjes. Veel beloftes voor eeuwige vriendschappen, hier en daar een schuchter ontluikende liefde.

De mensen zonder papieren keren terug naar de Begijnhofkerk om twee weken later weer te vertrekken naar onze grote zuster, de ULB. Het collectief 'Vluchten kan niet meer?' dat instond voor de praktische organisatie sloot de actie af met het 'Uitme Feest' in het KK. De warme sfeer gemengd met opluchting en reeds een stijpe melancholie zorgde voor uitbundig plezier op de overvloer dansvloer. Aan het begin van de avond mochten wij echter eerst onze rector, begeleid door de twee vice-rectoren en de directeur-generaal verwelkomen. Voor een ontroerd publiek wenste Witte de asielzoekers veel geluk in hun verdere strijd en gaf zij het collectief een pluim voor het verzette werk. Jammergenoeg werd er echter vanuit de VUB-overheid geen ruchtbaarheid gegeven aan het VUB-asiel. Dienst Public Relations (PR) die naar verleid zou instaan voor het contacteren van de pers, handelde pas nadat het 'standpunt' van de Raad van Bestuur (notabene één week ná het aankomen van de sans papiers!) goedgekeurd werd. Dit bleek echter zo nietszeggend te zijn dat de nationale pers het niet de moeite vond er enige aandacht aan te schenken. Meer hierover vind je op pagina's 6 en 7.

VVS (Vereniging van Vlaamse studenten) bestaat 60 jaar. Deze koepelorganisatie verenigt studentenvertegenwoordigers van de verschillende Vlaamse universiteiten en hogescholen en houdt zich bezig met alles wat studenten aanbelangt. Vanzelfsprekend wordt de werking nagenoeg bijna volledig geconcentreerd op het Ministerie van Onderwijs. Vele acties (denk maar aan de talloze betogingen tegen de verhogingen van het inschrijvingsgeld, de woelige tijden van het einde van de zestiger jaren, betogingen tegen de plannen van voormalig Onderwijsminister Coens, enz. ...) werden mede gecoördineerd vanuit deze organisatie. Voor subsidies klopten zij aan bij het Ministerie van Cultuur waar zij een plaatsje kregen tussen de jeugdverenigingen. Doch de dalende trend van de jeugdwerksubsidies midden jaren negentig zette het bestuur van VVS aan om contact te zoeken met een oud VVS-bestuurslid, nl. toenmalig Minister van Onderwijs Luc Van den Bossche. Na een toekenning van een projectsubsidie voor haar tweemaandelijkse tijdschrift Ad Valvas, kreeg ze er een vaste (betaalde) medewerker bij. Deze werkte prompt een decreet uit om subsidie zekerheid te krijgen door te wisselen van het Ministerie van Cultuur naar dat van Onderwijs. Ondertussen blijkt dit decreet goedgekeurd en van kracht te gaan op 1 januari 2000. Juichend schrijven de bestuursleden van VVS dan ook dat hun toekomst verzekerd is. Allemaal goed en wel, maar... waar is VVS? Al zéér geruime tijd laten zij amper iets van zich horen. Acties zijn al helemaal uit den boze. Laten we hopen dat de goede contacten met het departement onderwijs deze mensen niet in slaap heeft gestuofd - misschien nog erger: dat deze mensen het niet opportuun achten om een confrontatie aan te gaan met hun broodheer. Het trots publiceren van een lijst personen in Ad Valvas die met VVS aan een lange carrière begonnen, bewijst niets over de al dan niet goede werking van dit orgaan vandaag. In plaats van het broodnodige mobiliseren rond de toch wel omstreden Dilleman-plannen laten de VVS-bestuursleden zich enkel kanaliseren in commissies om te 'onderhandelen'. De standpunten waarmee als organisatie naar buiten gekomen wordt, zijn bovendien duidelijk Rooms gekleurd. Onze VUB-afgevaardigden distantiëren zich hier niet van, integendeel, zij zijn nauwelijks op de hoogte van wat er zich op dit niveau afspeelt. Zelfs in tijden dat de meeste bestuurspostjes bezet worden door de extreemlinkse MLBers beweegt er niks. Proberen zij kost wat kost dit orgaan in handen te houden, bang om hun verworven 'belangrijkheid' te verliezen door de zaak open te gooien? Bij Marx, zijn er dan geen VVS-ers meer?

Zoals reeds eerder aangekondigd dragen wij ons steentje bij door het publiceren van een artikelenreeks over de plannen van Dilleman en het decreet X. Wij hopen op deze manier toch zoveel mogelijk mensen te bereiken en bewust te maken van de dreiging die ons boven het hoofd hangt.

Marjan

Fietsen kan niet meer?

Veel mensen op de VUB bezitten een fiets. Anderen bezaten een fiets tot deze op mysterieuze wijze verdween. En nog anderen voorzien op hun eentje de plaatselijke fietsenhandelaar in zijn onderhoud, omdat hun fiets regelmatig beschadigd wordt.

De oorzaak van de vele vernielingen en diefstallen van fietsen op de VUB is niet dat de eigenaars hun rijwiel zouden verwaarlozen, maar het totale gebrek aan deftige fietsenstallingen op de campus. Auto's kunnen overal geparkeerd worden tot 22 uur maar voor fietsen is er geen enkele overdekte stalling voorzien, waar men zijn fiets een min of meer veilig onderkomen kan geven.

Erg aantrekkelijk is het namelijk niet zijn geliefde tweewieler vlak bij de BSG-zaal of het KK te parkeren. Kotten zijn evenmin ideale parkeerplaatsen, zeker indien op de eerste verdieping gelegen. Op de Schoofslaan werden fietsenrekken geplaatst. Waarom is zo iets op de campus en aan de Nieuwelaan niet mogelijk? Zeker op de campus is een fietsenstalling van

vitaal belang, gezien het grote aantal studenten dat op meer dan 10 minuten stappen van de VUB woont.

Als er ZES parkeerplaatsen voor auto's vervangen konden worden door een overdekte fietsenstalling, zouden al heel wat fietsers dolgelukkig zijn. Dringt onze rector er trouwens al niet langer op aan dat de studenten de campus vaker zouden verlaten om een stapje in Brussel te zetten? Wel, mevrouw de rector, de fiets is het ideale vervoermiddel om zich 's avonds en eventueel overdag vrij te bewegen in Brussel en omgeving. Fietsen betekent een grotere mobiliteit en moet dus aangemoedigd worden!!!

Bent u misschien ook een wanhopige bezitter van een fiets of wil u er zich een aanschaffen maar houdt de gebrekkige infrastructuur u tegen? Laat ons iets weten!! Als er genoeg mensen reageren kunnen we actie ondernemen!! En misschien verandert er dan eindelijk iets.

Ruth en Fenna

INHOUD

pagina 1
Dilleman vincere scientiam I

pagina 2
Editoriaal
En De Rest Ziet U Zelf

pagina 3
De Terugkeer van Generaal
Alcazar

pagina 4
Who The Fuck is Roger?

pagina 5
Reizigers over de Wereld:
BEARCO in de Regenboognatie

pagina 6
Zonder Papieren op de VUB
Wil je je echt inzetten voor
Vluchtelingen?
Oproep tot Getuigen

pagina 7
Het standpunt van de Raad van
Bestuur: een indianenverhaal.
Vrij Onderzoek: Verstand op O.
Blok op oneindig

pagina 8
BSG-Agenda: Wat te doen na het
opstaan?
De Fabeltjeskrant: Geruchten en
Gedachten, waarvan niet is
bewezen dat ze niet waar zijn!

pagina 9
BXL:
Agenda
Hoe zat het ook alweer
met... Hotel Central? De specula-
tieve leegstand in BXL 1000.

pagina 10
Het Festival van de
Fantastische Film

pagina 11
Kultuur AGENDA

pagina 12
Opinie:
Oproep tot burgerinspectie
atoomwapenbasis
Agenda evenementen
Fantastische Film
Colofon

ULB vangt ook mensen zonder papieren op

Het symbolisch VUB-universiteitsasiel ligt alweer enkele weken achter ons. Het waren leerrijke, volle en chaotische weken. Hetgeen te betreuren valt is dat er nog steeds geen afgelijnd VUB-standpunt is mogen geboren worden. Niet dat wij dachten dat dat mogelijk was omdat een radicaal standpunt, gezien de verschillende ideeën binnen het collectief, niet tot de mogelijkheden behoorde. Dus maar weer de voorzichtige houding van 'wij weten niet genoeg en het is een structureel probleem dat grensoverschrijdend is'. Toch is het ons godverdedde geluk een actie op poten te zetten en die tot een goed einde te brengen. Dat was hier allang niet meer verdoend. Toen een ULB-delegatie afzakte naar onze campus waren zij meteen razend enthousiast en wilden ook een dergelijke actie op poten zetten. Lang aanslepende gesprekken met het rectoraat hebben geresulteerd in een toestemming. Onze actie gaf de finale doorslag de eis tot opvang van sans papieren op de ULB door te druk-

ken. Op hun eerste vergadering waren ze het luidruchtigerwijs snel eens over hun standpunt: regularisatie van alle sans papieren. (Hoewel de hier geopende discussie nu eveneens is gestrand in meer vragen dan eisen.) Vanaf 19 februari opent de ULB haar deuren voor dezelfde groep sans papieren als er hier verbleef, zo'n vijftiengentwintig dus. Zij verblijven er (eveneens) twee weken. De ULB-actie zal sowieso een ander karakter hebben dan de VUB-actie. Hoe anders, dat zal de tijd uitwijzen. Hopelijk zal de sensibilisering van alle lagen van de maatschappij en in het bijzonder de toekomstige verse elite afkomstig van Onze Universiteiten bij onze Franstalige vrienden kunnen voortgezet worden. Vermits zij een andere meer actiegerichte traditie kennen hopen wij dat zij dat zullen waarmaken. Het schoentje bij hen wringt bij het organisatorische aspect, dat absoluut nog niet op poten staat. Hopelijk zal de actie hierdoor niet verhinderd worden.

Fenna

De TERUGKEER van Generaal Alcazar

Traag schroefde de zenithzon de grote vlakke tot een vergeelde postkaart.

Afgezien van het trillen van de horizon en een enkele, hoog rondcirkelende arend op zoek naar vlees, was er niets dat bewoog. Geen ratelstang die door het doden stof kroop, geen zandmuis die zenuwachtig rondscharrelde, geen spin of schorpioen die naar fatale cactussen die als een handvol door God neerhangende wijsvingers naar elkaar stonden te staren, leken eerder steen dan plant. Het was zestien augustus, en hoogzomer in de Sierra.

Ook in Vila Formosa, de laatste negorij voor de woestijn, was het leven - zo het al ooit bestaan had - als een oude, vergeeten klok stilgevallen. In de cantina pletste af en toe een druppel warm bier uit de tapkraan, de ezels van Padre Ramon stond lui te herkauwen tussen de al even lusteloos rondzoevende strontvliegen in de parochiestal, en de Commandore zat hoogst verveeld een ingegroefde nagel bij te snijden. Behalve Padre Ramon, die zich in de krypte van zijn kerkje teruggetrokken had om zijn befaamd Aguardente op flessen te trekken, Maria Lopez, de dorpschoer die een zeer ongemakkelijke wrat aan het wegbranden was, en de Commandore, was heel de bevolking van Vila Formosa - we hebben het over 49 zielen - in een lethargische siesta gedompeld.

Wij - dat is te zeggen José Sanchez, Luis Zamora, Jesus Torquemada en ikzelf - waren ook niet veel zaaks aan het uitrichten, en bij God, het was warm. Een paar mijl verder, in de stilte van de woestijn deden de zwarte, holle kassen van een geïteschedel denken aan de blik van de tollenaar die zes dagen geleden belastingen kwam innen. De onderkruiper - een paladijn van de nieuwe tyran kolonel Buendia - wist niet dat wij hier in Vila Formosa trouwe Generalisten zijn. Aanhangers van de verdreven en vermoorde generaal Alcazar zijn wij hier, en reken maar dat die bloedzuiger dat geweten heeft. Toen hij de Commandore inzage in de gemeenterekeningen vroeg, kreeg hij die ook, maar het laatste wat door zijn domme kop dreef voor hij neergeknuppeld werd, was waarschijnlijk dat ge nooit uw rug moogt toedraaien naar de bewoners van Vila Formosa, en zeker niet als ge een lange haard hebt en per muilezel reist.

Gedurende een nacht, een dag en nog een nacht hebben wij hem gefolterd. Wij - dat is te zeggen José Sanchez, Luis Zamora, Jesus Torquemada en ikzelf - hebben vroeger, lang geleden, nog in de kerkers van de Generalidad gewerkt, en reken maar dat die bloedzuiger dat geweten heeft.

De kunst bij het folteren bestaat erin ervoor te zorgen dat het slachtoffer niet flauwvalt of in coma sukkel. De kunst bij het folteren bestaat er ook in ervoor te zorgen dat het slachtoffer voldoende

lijdt. Het is dus dansen op een slap koord, maar geloof mij als ik u zeg dat wij ware acrobaten zijn. Zijn verwrongen lichaam, dat tegen het einde van de tweede nacht de dood als de ware verlosser in de armen sloot, hebben we in de Val del Diablo geworpen, waar het bij de gratie van de schepner nog moet liggen.

Wij zaten dus wat te niksen, en voelden ons haast één met de gestolde en verknijpte natuur, maar dat is natuurlijk zever voor romanschrijvertjes van bedenkelijk allooi. Ook op zulke lieden hadden wij het niet begrepen, want het was mede aan hen te danken dat het regime van de Generaal omvergeworpen was.

Maar dat was al een paar jaar geleden, en alhoewel niemand ooit het lijk van de Generaal gezien heeft - buiten zijn moordenaars die ook nooit teruggevonden zijn - zijn zelfs wij, zijn strijdmakkers van het eerste uur, ervan overtuigd dat hij dood is. Enkele maanden na zijn dood begonnen er geruchten de ronde te gaan dat deze en gene een zwerper gezien hadden die als twee druppels water op Rodriguez Alcazar leek. Eerst hier, in Vila Formosa, vlak bij de woestijn waar de Generaal zijn noodlot ontmoet heeft. Dan in Asuncion, en later zelfs in de nieuwe hoofdstad, maar toen er gefluisterd werd dat hij op één en dezelfde dag zowel in San Cabron als in het duizend mijl zuidelijker gelegen La Mancha gezien was, bleek al gauw dat hem hetzelfde lot als Elvis beschoren was. Mythe, en veel stof.

Dan had Padre Ramon al zijn flessen gevuld, en was het tijd om de klok en het einde van de siesta te luiden. Met een kromme rug - want de Engel des Doods loerde reeds over zijn schouder - waggelde hij naar de klokketoren, tot plots de zijdeur van de krypte openvloog.

Over onze geliefde dochter zo betreurd leider werd het volgende verhaal verteld:

Rodriguez Alcazar was de oudste zoon van Eristofano Alcazar, een arme landarbeider die het moeilijk had om de eindjes aan elkaar te knopen.

De kleine Rodriguez was anders dan zijn broertje en zes oudere zussen en speelkameraadjes, die hij overigens niet had, want hard labuur op het veld was zijn dagelijks deel. Voor dag en dauw ranselde zijn vader hem met zweepslangen uit zijn sennel bed, wierp hem een stuk brood toe, en sleurde hem naar het veld. Meestal bond Eristofano zijn zoon dan vast, waarop hij hem tesamen met een paar vrienden tot zonsopgang verkrachte. Na het kraaien van de haan begon voor Rodriguez de werkdag, die duurde tot het vallen van de duisternis. Enkel op de middag, wanneer Eristofano naar huis ging om zijn vrouw in elkaar te timmeren, was de jonge Alcazar voor even verlost van zijn tyrannieke vader. Dan mocht hij zijn gedachten de vrije loop laten, iets wat hij niet durfde in de nabijheid van zijn wrede vader, want op die momenten trok er een donkere schaduw over zijn

gelaat, die zijn innerlijke gemoedstoestand verried.

"Rodriguez", zei zijn jongste zus Maria eens op een nacht, nadat ze heerlijk gevreesd hadden. "Rodriguez, soms zie je er zo somber en ondoorgroendelijk uit, dat zelfs een nacht als deze er bij verbleekt." Rodriguez antwoordde niet, want wat hij dacht en voelde jaagde zelfs Pater Zorrino de stuipen op het lijf, en die was toch al heel wat gewend. Maar Pater Zorrino was de kwaadste nog niet.

Als zijn vader terugkeerde van het ouderlijke stulpje was hij dikwijls zo bezopen, dat er helemaal niets meer mee aan te vangen viel. Dan moest de kleine Rodriguez helemaal alleen de zware ploegschaar voorttrekken. Het was ook dan dat hij naar de diepe blauwe lucht opkeek, naar de ijle, rondcirkelende kraaien, naar hun sinistere vlucht, en naar hun onontkomelijke vuurspelling. Eens zou zijn dag wel komen, en dan zou de aarde branden, net als nu zijn verschroefde rug, en net als de dooie akker, die hij langzaam openscheurde.

En als de zon ter kimme begon te neigen, was het werk op het veld gedaan, en moest Rodriguez terug naar huis, terug naar zijn vader, terug naar zijn familie, en terug naar af. Het avondmaal bestond onveranderlijk uit mais en kraaienvlees, of heel, heel soms uit geroekte paling en brood, met nog een pak slaag van vader of moeder toe. Zo ging het dag in, dag uit, en lijdzaam bleef Rodriguez de ploeg trekken en allerlei onnoemelijks ondergaan.

Op een dag kwamen er soldaten uit het zuiden naar het land van Alcazar. Het waren guerrillero's, en ze vroegen op barse toon voedsel en onderdak. Rodriguez, die toen al een flinke jongeman geworden was, was zich van geen kwaad bewust, en zond het zestal naar de ouderlijke woonst. Moeder Alcazar zag de mannen vanuit de verte opdoemen, maar het was te laat om te vluchten, laat staan om haar dronken echtgenoot te alarmeren. De soldaten reden op de hut toe, stegen af en schoten Moeder Alcazar in de buik. Toen ging alles zeer vlug. De door het gewoontschot gearmeerde dochters die het huis kwamen uitgelopen werden de keel overgesneden, waarop de schurken naar binnen gingen. Daar troffen zij Eristofano aan, die zich van geen kwaad bewust, luid snurkend zijn roes lag uit te slapen. Ruw trokken zij hem van de bank, sleepten hem naar buiten, en schopten hem bij zijn positieven.

"Kijk goed boer", zei de leider van de bende, en langzaam begon hij, met een groot mes, de buik van moeder Alcazar helemaal open te snijden. Het vreselijke gekeel dat hiermee gepaard ging deed Eristofano's ogen uitpuilen van woede en pijn.

"Hier zult ge voor boeten, laffe coyote

De guerrillero's lachten met hem, maar hun aanvoerder zweeg, en keek Eristofano dromerig aan. Quasi verstrooid raapte hij een dikke steen op, en BATS, ramde hem in de mond van de gevelde boer. EN KLATSJ, nog eens, en nog eens, totdat zijn gelaat herschapen was in een bloederig maan-

landschap.

"Nee boer, ik zal niet boeten. Maar gij zult wel sterven", en met een laatste dreun sloeg hij Eristofano Alcazar naar de vergetelheid. Dan was heel het gezin Alcazar dood, en hadden de soldaten niets meer om handen. Ze lummelden wat rond in de hut, waar niets te rapen viel buiten een paar vergeelde documenten. "Zou die sukkel kunnen lezen hebben", dacht één van de boeven, en dan viel zijn blik op het lichaam van Maria Alcazar, dat bewegingsloos doch weelderig uitgestald lag in een hoek van de kamer.

En terwijl hoog in de lucht een steenvalk zich op een nietsvermoedende duif stortte, werd in de hut van Alcazar de liefde met een lijk bedreven. Want alle andere soldaten hadden het voorbeeld van hun makker gevolgd, en waren elk een dode Alcazar-dochter aan het verkrachten.

Niets van dat alles was bekend aan Rodriguez, de enige overblijvende van het eens zo fiere geslacht Alcazar, totdat pater Zorrino kwam aangestormd, als achternagezeten door een dolle stier. Zijn ene hand omkleemde een bijbel, zijn andere een halflige fles mescal. Rodriguez hoefde hem niets te vragen, hij las in zijn verwilderde ogen dat er iets vreselijks gebeurd was, en hij wist dat zijn familie vermoord moest zijn. Hij zag ook dat pater Zorrino gek geworden was. Was dit het enige dat hem nog aan het land van zijn voorvaderen bond? Zijn beste vriend die, totaal verloren in zijn eigen schuld en boete, weggeblazen naar de andere kant van de maan, kwijlend voor hem op de akker stond?

Rodriguez besloot de eer aan zichzelf te houden, en met één geweldige haal van zijn spade kliefde hij Pater Zorrino doormidden.

Hij kuiste zijn schup af, en trok de wijde wereld in.

Toen merkte Jesus op dat, ofschoon het al laat begon te worden, de klok nog steeds niet geluid had. Zwetend stond hij op, en ging aan de rand van de veranda staan. Vanwaar wij zaten - dat is te zeggen Luis Zamora, José Sanchez en ikzelf - en de manier waarop Jesus naar de hoge vlucht van de arend tuurde - met uitgestrekte nek en zich vastklampend aan één van de steunbalken - waren wij er eerstangsttoeschouwers van hoe plots een enorme knal weerklonk. Jesus' sombrero wegfalderde, Jesus zelf een kwartslag draaide, een gulp zwart bloed uibraakte, en dan op grond viel, tussen het stof, de verveling en stukken van zijn schedel.

Wij - dat is te zeggen Luis Zamora, José Sanchez en ikzelf - sprongen recht, trokken onze revolvers, en stoven uit elkaar.

Wanneer Generaal Alcazar de volgende dag verder door de sierra trok, was Vila Formosa - dat is te zeggen het vlek voor de woestijn en na de sierra waar de klok nooit meer zou luiden - al verdwenen.

Het was ook beginnen regenen.

Generaal Alcazar.

Who the fuck is Roger ?

Erudiet intellectueel of broodheer van ERT en Opus Dei ?

Op 1 november 1995 werd Dillemans door de toenmalige Minister van Onderwijs benoemd tot ere-commissaris. Dillemans werd aangesteld om te adviseren bij de optimalisering van het universitaire aanbod. Dillemans heeft de universitaire gemeenschap sindsdien reeds op twee voortgangsrapporten Optimalisering Universitair Aanbod in Vlaanderen (verder VGI en VGII) vergast. Hij staat hiermee achter op schema want bij de aanvang van zijn opdracht werd ons 1 rapport per jaar beloofd. Enfin, we gaan hem niet aanmoedigen. Vooraleer we onze kritiek spuien op deze rapporten lijkt het ons noodzakelijk even stil te staan bij de persoon Dillemans.

Dat de benoeming van Dillemans niet onbesproken is in de academische wereld blijkt uit de hartstochtelijke wijze waarmee Van Den Bossche zijn poulain verdedigde tegen de onterechte verdachtmakingen bij zijn toespraak ter gelegenheid van de opening van het academiejaar 1998 van de RUG. Ere-rector Dillemans werd door mij voor deze delicate opdracht aangezocht omwille van zijn eruditie en breeddenkendheid en om zijn grondige kennis van het universitaire veld. Hij werd eind 1995 met zijn taak belast en voert deze opdracht in alle onafhankelijkheid uit. (...) Ik heb bij Dillemans nooit enige vooringenomenheid ten opzichte van een bepaalde instelling of van zijn eigen universiteit kunnen bespeuren. Ere-rector Dillemans heeft dan ook geen verborgen KUL-agenda of mysterieus politiek plan in zijn binnenzak zitten. Ik meen dat Dillemans als geen ander in staat is (...) om te vertrekken van het algemeen belang. Hij had en heeft dan ook mijn volste vertrouwen.¹ Lovende woorden die Dillemans in alle bescheidenheid opnam in zijn tweede voortgangsrapport. Doch dit slechts terzijde. Een uitstekende techniek om de luchtbel van ministeriële speeches te doorprikken is de omkering van de holle woordenpraal. Dillemans is met behulp van deze techniek bijgevolg vooringenomen, heeft een verborgen agenda en vertrekt van een particulier belang. Een vluchtige blik op mans activiteiten in het verleden spreekt boekdelen.

Dillemans en ERT

In februari 1997 publiceerde de European Round Table of Industrialists (ERT) het rapport *Investeren in kennis. Het invoeren van technologie in het onderwijs op Europees niveau*.² In de dankbetuiging van dat rapport lezen wij dat het rapport gebaseerd is op het veldwerk, in opdracht van de ERT, van een onderzoeksteam, geleid door, jawel, Prof. R. Dillemans. De ERT is een bende van 45 industriële leiders van Europese multinationals, die samen een zakencijfer realiseren van maar liefst 550 miljard Euro, of meer dan tweemaal het BNP van Frankrijk. Onder de leden van de ERT bevinden zich onder andere fabrieksluiter Schweitzer (Renault), onze Vlaamse Leysen (huidig ondervoorzitter ERT. Gevaert). Opus Dei lid Davignon (Société Générale), anti-borstvoeding-propagandist Maucher (huidig voorzitter, Nestlé), oliemagnaat Cornelis (Totalfina) en nog enkele andere notoire filantropen. Deze patronale lobbygroep werd opgericht in 1983 naar analogie van The American Round Table Business Group. In *Changing Scales*, één van de eerste rapporten van de ERT, staat het primair doel vrij ondubbelzinnig neergeschreven. *The emphasis of the group's work is on developing ideas and taking initiatives to promote the European scale in industrial and market development - strengthening European industry's competitiveness.* Hiertoe weegt de ERT op de Europese besluitvorming. Zo oefent de ERT een grote invloed uit op de samenstelling van de agenda van de Europese Commissie. Verschillende leden van de ERT waren trouwens ooit commissaris van de Europese Commissie (zo bijvoorbeeld Etienne Davignon). Eén enkele schopte het zelfs tot voorzitter van de Europese Commissie (François-Xavier Ortoli). Zo werd bijvoorbeeld het tijdschema voor de inwerkingtreding van de Europese monetaire Unie nauwgezet overgeschreven van een rapport van de ERT.³ Ook de programmatiek voor de privatisering van de telefoonmaatschappijen, samen met tips voor de omzeiling van de wetgeving, is gebaseerd op ERT-studiewerk.⁴

Onze edele knaap Dillemans heeft machtige opdrachtgevers. Met dergelijke kapitaalcrachtige financiers hoeft het ons dan ook niet verwonderen dat reeds meer dan 50% van de

werkingsmiddelen van de KUL niet afkomstig zijn van overheidsdotaties. Doch ook dit slechts terzijde.

Dillemans en Opus Dei

Maar er is nog meer aan de hand. Meer dan de helft van de leden van de ERT zijn lid van het Opus Dei. *Au fur et à mesure de son expansion, l'Opus dei a élargi ses objectifs en Europe. Au recyclage des fascistes, à la défense des monarchies catholiques, au contrôle des nouvelles institutions démocratiques s'est ajouté la défense des grands intérêts économiques. L'outil le plus remarquable fut créé en 1983 sous l'impulsion du vicomte opusien Etienne Davignon (...): l'ERT.*⁵ Verder werd Cornelis, ondervoorzitter van de directie van Totalfina en voorzitter van de Werkgroep Onderwijs ERT, benoemd tot lid van de Raad van Bestuur van de Universiteit Catholique de Louvain.⁶ Belgisch recruiteringsdomein bij uitstek van Opus Dei. Deze benoeming kadert in de strategie om de banden tussen de academische wereld en de bedrijfs-wereld nauwer aan te halen. Ook een onderzoek van de UCL vormde de basis voor een ERT-rapport over onderwijs namelijk *Onderwijs voor Europeanen. Op weg naar de lerende maatschappij* (ERT, 1994). In de volgende Moeials komen we terug op de inhoud van deze ERT-rapporten en de sterke overeenkomsten van de voorstellen van de grootindustrie met de snode plannen van Dillemans.

Dillemans en de KUL

En het is nog niet afgelopen. De oude, Europese, christelijke geïnspireerde universiteiten zijn sinds 1985 verenigd in de Coïmbra-groep. Dit gebeurde op initiatief van de KUL in het eerste jaar van de toenmalige rector, jawel, Prof. R. Dillemans. De Coïmbra-groep oefent via haar tentakels invloed uit op het hoogste niveau van de politieke en financiële wereld opdat haar leden-universiteiten het label *Centre of Excellence* opgeplakt krijgen en aan de top komen te staan van een hiërarchische georganiseerde academische wereld. In zijn tweede voortgangsrapport (p. B-10) geeft Dillemans al enkele aanzetten voor de organisatie van enkele Europese top-programma's op het niveau van de derde cyclus onder de auspiciën van de Coïmbra-groep.

In 1989 kregen we reeds een voor-smaakje van wat het allegaartje van secteleden, grootkapitalisten, top-politici en katholieke topacademici voor de onderwijswereld in petto heeft. In samenwerking met het Vijfde Directoraat-Generaal (DGV, Social Affairs) van de Europese Commissie vond er aan de KUL, onder het rector-schap van Dillemans, een besloten conferentie plaats onder de titel *Higher Education and Europe after 1992*. Afgevaardigden van grootkapitaal, van de EC en van universiteiten (voor België werden enkele afgevaardigden van de KUL en de UCL aanvaard) legden daar de fundamenten van het beruchte -later afgeketste- Memorandum on Higher Education, dat een louter utilitaire visie op het onderwijs verkondigt. Eén van de afgevaardigden voor het grootkapitaal op deze conferentie was Sir Robert Telford, *life president* van Marconi. Marconi is de tweede grootste wapenproducent van Europa en fuseerde zeer recent met Aerospace, de grootste Europese producent van wapentuig. Wijlen Coens, voorganger van Van Den Bossche op het Ministerie van Onderwijs, haalde veel van zijn mosterd uit deze conferentie voor zijn mammoetdecreet in 1991. Tenslotte kreeg de toenmalige directeur van DGV, grondlegger van het Memorandum, een ere-doctoraat van de KUL, nog altijd onder het rector-schap van Dillemans, omwille van zijn buitengewone verdiensten op het vlak van Europees onderwijsbeleid.

Dillemans lijkt wel één van de centrale pionnen in dit kluwen mensen op het hoogste echelon. Maar misschien zwaaien we hem hiermee toch iets teveel lof toe. In ieder geval zijn de hierboven geciteerde woorden van VDB misplaatst en hypocriet wanneer we weet hebben van de watertjes die Dillemans al doorzommen heeft. Het zou hoogst naïef zijn te denken dat VDB geen flauw benul heeft van de achtergrond van Dillemans. Met Dillemans heeft VDB iemand in huis gehaald die uitstekend geplaatst is om de verborgen agenda van het grootkapitaal en de katholieke academische wereld op te dringen.

RR

1 VG II, Bijlage I

2 De rapporten van de ERT kunnen kosteloos besteld worden via internet (<http://www.ert.be>).

3 ERT, *Changing Scales*, 1985.

4 ERT, *Reshaping Europe*, 1991, p.47.

5 Zie bijvoorbeeld het boek van rode baron Gérard de Selys (1996) *De kraak van de eeuw. Dossier privatiseringen*. Berchem: EPO

6 MEYSSAN, Thierry. *L'Opus Dei et l'Europe. Du recyclage des fascistes au contrôle des démocraties*. *Maintenant*, n°6, 22 maart, 1995.

7 In tegenstelling tot een vorig bericht in De Moel werd Cornelis geen voorzitter van de RvB van de UCL. Nochtans werd deze benoeming wel aange-

kondigd in het najaar van '98. Blijkbaar werden de tijden nog niet rijp geacht voor een industrieel aan het roer van een universiteit.

Benoemd tot voorzitter van de UCL in januari '98 werd Jean-Jacques Viseur, opvolger van Maystadt als Minister van Financiën. In de RvB zijn ze nog vergezeld van ondermeer Louis Duplat, voorzitter van de Commissie voor het Bank- en Financiewezen. Viseur was advocaat van de groep Mosane, een bedrijf dat de aanklachten van fiscale spijtechnologie opstapelde. Sterke man van dat bedrijf was Thierry Masset, voormalig kabinetschef van Maystadt, voormalig voorzitter van de Privatiseringscommissie en eveneens lid van de RvB van de UCL. (Bron: De Morgen 14/01/99 p.34)

Gastschrijvers over de wereld

BEARCO-VUB in de regenboognatie

Met steun van de Vlaamse Gemeenschap werd het afgelopen jaar gedurende zes maanden een onderzoeksteam aangesteld, bestaande uit twee Zuid-Afrikaanse en één Vlaamse vorser, om met een nieuwe geïntegreerde aanpak de problemen van kinderen die op straat leven in Zuid-Afrika te analyseren. Deze aanpak bestond erin om via een actie-onderzoek (interviews met relevante belanghebbenden uit de academische wereld en de overheid, straatwerkers, mensenrechtenorganisaties, bezoeken aan oude en nieuwe projecten omtrent en van straatkinderen, gesprekken met kinderen...) een zicht te krijgen op de situatie. Zo kan men een representatief netwerk vormen, middels participatieve workshops en een conferentie en zo de oorzaken, gevolgen en vooruitzichten van de straatkinderenscène in Zuid-Afrika schetsen. Wat ons betrof wilden we vooral de kinderen zelf aan het woord laten, hen een stem geven in het land met de meest democratische constitutie ter wereld. Gezien de korte tijd die aan het onderzoek kon worden gewijd, concentreerden we ons op twee provincies (net als België bestaat het nieuwe Zuid-Afrika uit negen provincies), namelijk de Kaapprovincie en Gauteng.

Dit project staat niet op zich: BEARCO/VUB, dat zich steeds opstelt als een outsider tegenover insiders, is de voorbije jaren ook actief in het organiseren van participatieve workshops met hulpverleners van getraumatiseerde kinderen in samenwerking met het Vertrouwens-artsencentrum 'Kind in Nood' UZ-VUB. Aan de hand van de richtlijnen die volgen uit die workshops werd b.v. het UCCC geopend of UWESO Children's Counseling Centre, in Kampala, waar kinderen die seksueel misbruikt werden in hun gezin of op school door een plaatselijk team bestaande uit een Oegandese kinderspsychiater, een maatschappelijk werkster en een psycholoog, kunnen komen voor therapie en doorverwijzing. Dit team wordt ondersteund door een plaatselijk netwerk. Middels kleine budgetten (UNESCO, Vlaamse Gemeenschap, binnenkort het ABOS) helpt BEARCO gestaag mee aan het bouwen van een internationaal netwerk dat onderzoekers, hulpverleners, overheid en de 'stakeholders' omtrent getraumatiseerde kinderen uit de hele regio in contact brengt, wat moet leiden tot duurzame ontwikkeling (zodat b.v. Ethiopische psychologen in de toekomst ook op de hoogte kunnen zijn van wat zich afspeelt in buurland Kenia en niet meer louter over gegevens beschikken van wat zich afspeelt met de straatkinderen in Brazilië) want alhoewel de context verschilt, zitten al die landen met immense problemen die samenwerking onontbeerlijk maken. Totnogtoe zijn de betrokken landen Ethiopië, Kenia, Oeganda, Rwanda, Zambia, Eritrea, Zuid-Afrika en België. De wereld in transitie, Afrika en de nieuwe technologieën, westerse kennis versus Afrikaanse kennis, het bevragen van de legitimiteit van de instellingen die het patent hebben op waarheid, traditionele geneeskunde versus westerse geneeskunde, conflictpreventie en conflictresolutie, zijn onderzoeksvragen die nagenoeg volgen uit verkennend actie-onderzoek.

Wat volgt is een synthese van de eerste drie maanden verkennend onderzoek over en met de kinderen die op straat leven in Zuid-Afrika. Inmiddels zijn we negen maanden verder...

Straatkinderen werden reeds gesignaleerd in Cape Town in 1917 en in Johannesburg in 1957 maar echt systematisch werd de problematiek nooit bekeken. Tot op vandaag kan niemand bijvoorbeeld zeggen hoeveel straatkinderen er nu precies in Zuid-Afrika zijn, noch waar ze naartoe gaan. Sommigen spreken van 2000 kinderen in Johannesburg alleen, anderen van een totaal van 9000 in Zuid-Afrika, nog anderen van 80 in Cape Town, terwijl je elders hoort dat er 200 of meer zijn, naargelang de definitie die men geeft, maar je ziet ze overal: in Cape Town heb je de haveloze parking boys en girls die zich als boy verkleeden in Long Street, het zaken centrum van de stad. Sommige kinderen zijn goedgekleed en willen later geheim agent worden, gezien het bloedige geweld van de gang-cultuur in de Kaapprovincie (zo groot als België). Andere kinderen zie je bedelen aan stoplichten op een van de vele bruggen die Cape Town rijk is en waaronder hun ouders zitten, soms waggelend doorheen files auto's. In Pretoria's 'Sunnyside' zie je de lijmsnuiende jongetjes laveren tussen de Tourist Watchers rond de grote hotels. De jonge straat-

hoertjes komen regelmatig aan een extreem gewelddadig einde. Sommige jongeren komen uit Khayelitsha, een squatterkamp op een uur rijden van Cape Town, of je ziet ze in Hatfield, Pretoria en ze komen uit Mamelodi, een zwarte township met drie miljoen inwoners om wat geld te verdienen voor hun werkloze ouders of voor zichzelf, om hun schoolgeld te betalen... De kinderen waarmee ik sprak (Afrikaans als voertaal) waren vriendelijk en slim, bewonderden Nelson Mandela en wisten behalve één meisje niet waar België noch Europa lagen. (Een jongen zei dat hij vermoedde dat het dan wel acht dagen stappen zou zijn naar België).

DE CONTEXT

De schokgolven van het oude apartheidregime zijn nog voor iedereen voelbaar in het nieuwe Zuid-Afrika en het fenomeen van kinderen die op straat leven is deels een consequentie van 350 jaar koloniale diktatuur. Het is alsof de korst is losgekomen van een grote, etenderende wonde. De cultuur van het geweld toont hier dagelijks dat de trauma's uit het verleden nog niet zijn opgelost. Ondanks het feit dat Zuid-Afrika bezig is met waarheid en verzoening en met het verwerken van trauma's uit het verleden, is er nog steeds veel leed. Zowel de toename van het aantal kinderen op straat ten gevolge van misbruik en armoede, als de onmacht van de grote niet-gouvernementele organisaties (NGO's) om samen te werken met de nieuwe overheid, laat staan verantwoording af te leggen, hebben een soort vacuum gecreëerd. Daarbij moeten er dringende bruggen worden geslagen tussen overheid, academici, NGO's en de zakenwereld. Nu worden de kinderen op straat dikwijls zelf de inzet en de dupe van goedbedoelende, blanke evangelisten die zelf in de verste verte niet klaar zijn met het verwerken van hun eigen trauma's en op die manier onmogelijk getraumatiseerde kinderen kunnen helpen, laat staan hen een eigen stem geven.

EEN WERELD IN TRANSITIE

Tot vier jaar geleden voorzag de fascistische Zuid-Afrikaanse overheid louter in de noden van de blanke belastingbetaler, die ongeveer 20% van de bevolking uitmaakte, of zo'n 8 miljoen mensen. Voor hen was er een goed uitgebouwde verzorgingssector waarbij de ongeveer 10.000 blanke kinderen met problemen konden rekenen op een goed uitgebouwd netwerk van tehuizen en opvangcentra. Voor de zwarte bevolking was er niets en meer nog, een pact met de 'homelands' waarbij als compromisoplossing een soort dotatie voor onderwijs werd gegeven aan corrupte chiefs door de blanke regering hielp verder de problemen (armoede, onderontwikkeling, geweld, enz.) van de zwarte bevolking onzichtbaar te houden en suste het geweten van de blanke belastingbetaler. De huidige regering sukkelde na vier jaar nog steeds met de uitvoering van bepaalde genomen prioriteiten. Veel van wat (niet) gebeurt, zit nog vervat in oude structuren: alle ministeries bezig met het lot van de kinderen (zowel de oude zoals safety and security, health, education, als de nieuwe zoals het department housing, functionerend in oude stijl) lijken niet daadwerkelijk een positieve impact te hebben op het straatkinderenfenomeen. Kort gezegd: het ANC is sterk in het uitdenken van allerlei beleids-

opties, maar heeft geen ervaring wat betreft de implementatie ervan met alle gevolgen van dien.

DE SPECIALE POSITIE VAN DE NGO'S

Sinds de jaren '80, met het verdwijnen van de Pasjeswet en de toename van het aantal arme zwarten in de steden, vonden NGO's in Zuid-Afrika een braakliggend terrein: alles moest nog gebeuren en de NGO's die zich met straatkinderen bezighielden konden rekenen op financiële steun uit de Verenigde Staten, de Scandinavische landen en Duitsland. Andere landen zoals Cuba of Rusland stortten rechtstreeks geld aan het ANC. Er ontstond een wildgroei van NGO's die zich tegenover niemand hoefden te verantwoorden. Er gebeurden geen evaluaties, noch was enige rechtvaardiging naar de geldschieters toe over de besteding van het geld.

In 1994, na de legitieme verkiezing van een ANC regering, willen zwarten posities in NGO's opnemen. Om voor de hand liggende redenen waren ze hierop niet voldoende voorbereid. Het gevolg was een aantal frauduleuze praktijken, wat de internationale donoren deed besluiten het geld voortaan rechtstreeks aan de overheid te geven.

Het bilan van vier jaar heroriëntering is betreurenswaardig, al is het maar omdat de NGO's vooreerst hun situatie niet hebben geassimileerd en weinig rationale acties in de zin van sensibilisering of bekendmaking hebben ondernomen naar de overheid toe. Bijvoorbeeld een verbetering van hun relatie met de gemeentelijke overheid. Daarnaast is er niet veel enthousiasme met betrekking tot onderzoek. Hun jaarverslagen zijn gericht op 'asserting beliefs' en er is geen belangstelling voor de in- en output. Van overheidswege is er eveneens weinig sprake van echte verandering, al was het maar omdat de nieuwe democratische structuren hier eerst nog moesten uitgevonden worden. De positie van 'interface' werd bijvoorbeeld drie maanden geleden ingevoerd door het ANC Department of Housing van de Cape Town City Council. Het is door onze contacten met de 'interface' dat we op het spoor zijn gekomen van een alternatieve (gekleurde en zwarte) straatkinderenscène en hebben samengewerkt aan een aantal voorbereidende workshops.

DE WEG VOORWAARTS...

Hieronder citeer ik uit de mail die ik onlangs kreeg van Ineke Meulenberg, mijn collega in de Kaap. Het is een voorlopige conclusie:

"Het 'kinderen die op straat leven' is een verschrikkelijk ingewikkeld probleem. Meer en meer zien we de term als een reflectie van onze eigen onkunde om te begrijpen en te handelen. Net zoals de term 'Niet Westerse Sociologie' eigenlijk openbaarde dat het Westen vanuit haar etnocentrische opstelling nooit tot een respectvol begrijpen van de wereld kon komen, zo ook openbaart de term 'homeless' de blindheid en egocentriciteit van de 'ones living in homes'. Daarom kan ook niet een actie of research approach en niet een analyse de situatie recht aan doen. En dan nog: het neemt toe over de hele wereld. Daarbij lijkt het:

a) onmogelijk voor een onderzoeksteam of zelfs

een metropool om provinciale of nationale strategieën uit te stippelen; alles waar deze maatschappij faalt, breekt, of wat dan ook, zal op de straat komen. De homeless laten ons zien waar wij falen.

b) niet alleen onmogelijk, het is niet ethisch en niet duurzaam al was het mogelijk voor een groep van de samenleving om dit probleem op te lossen voor ons allemaal. Dit kan en mag niet gedelegeerd worden, het betreft geen externe vijand, maar een interne ziekte en het hele systeem moet betrokken worden op een of andere manier bij de genezing. Het probleem moet herkend en erkend worden door het brede publiek: 'The shadow of our society has to be owned by all of us, because it shows us who and what we are and what we do not want to acknowledge.' Wat nodig is, is inderdaad een multi-faceted approach gebaseerd op een lokale analyse die dicht genoeg bij de grond kan komen om de verschillende stemmen en perspectieven te kunnen assimileren en misschien integreren, maar in ieder geval over te laten komen. En dan moet er een keuze worden gemaakt, want zelfs een multi-sectorieel, interdisciplinair team kan niet alles doen, kan niet het hele probleem aanpakken. Wat ons eigenlijk meer en meer is gaan bezighouden is de 'interface tussen het kind en het publiek'. Daar schuilt groot gevaar. Er is meer en meer onverdraagzaamheid en omdat de kinderen zo gecriminaliseerd worden door de gangs, zal het ook moeilijker worden om het contact tussen kind en publiek positief en open te houden. Dus wat we zouden willen doen, is dit soort bewustmakingsprocessen te faciliteren. Naast steun aan de Vlaamse Gemeenschap voor een eindconferentie, gaan wij via UNESCO zaaigeld aanvragen voor de voorbereiding van een participatief onderzoek MET kinderen in de Cape Flats (Kaapse Vlakte) Alhoewel we een beetje bang zijn, want de Cape Flats is de 'underbelly of the Beast' troostelozer dan enig squatterkamp. Daarom juist is het de meest geschikte plaats om een participatief onderzoek te beginnen. Op een manier waarbij we met de issues kunnen werken zonder dreigbrieven of bommen te krijgen, zoals een van onze medewerkers van het Housing Department in Cape Town overkwam."

Linda D.

Ben je in het buitenland geweest en wil je daar iets over kwijt? Stuur een artikel(tje) naar De Moeial voor onze nieuwe reeks 'Gastschrijvers over de wereld'.

Zonder papieren aan de VUB

Wij dachten hier al veel, zoniet alles, meegemaakt te hebben, toen een maand geleden de kwakkel de ronde begon te gaan dat er Mensen Zonder Papieren naar de VUB gingen komen. Snel bleek dat dit geen kwakkel was, maar wel harde realiteit, en dat er zelfs al een - naar goeie Vlaamse gewoonte - werkgroep opgericht was. Deze praatclub die naar de naam 'Collectief Vluchten Kan Niet Meer' luistert, was eigenlijk ter gelegenheid van de moord op die Nigeriaanse Kweeniemeerwie opgericht, ter Buiging over de Problematiek van De Mensen Zonder Papieren. Kwestie van dit maatschappelijk probleem niet direct de vergetelheid in te laten sukkelen.

Onze Heer Secretaris, een gebrilde slimmerik die het al tijd beter weet, begon onmiddellijk een interessante discussie met uw dienaar over de slecht gekozen term 'De Mensen Zonder Papieren'. Immers, wisten wij, indien die sociaal bewogen luitjes het altijd over 'De Mensen Zonder Papieren' hebben, beseffen zij dan wel de implicaties van deze woordkeuze, en meer in het bijzonder van het onbepaald lidwoord 'de' bij een woord als 'mensen'? De Heer Secretaris dacht van niet, en bi modicae, wij ook niet. Want als 'De Mensen Zonder Papieren' naar de VUB komen, houden wij als bange blanke man ons kille hart vast, daar De Mensen Zonder Papieren met

tienduizenden zijn, zoniet met miljoenen als we de sterkst groeiende partij in Le Plat Pays mogen geloven (Le Plat Pays betekent Het Vlakke Land).

Tot overmaat van ramp werd het menslievende deel van onze redactie (jaja) meegesleept in dit groteske project, waardoor onze burelen algauw overspoeld werden door allerlei louche figuren. En hiermee bedoelen wij niet de mensen zonder papieren die dankbaar gebruik maakten van onze communicatie- en rook-faciliteiten, maar wel de dames en heren van het Collectief zelf, een bont allegaartje van uiterst linkse raddraaiers en marionetten van de Akademische Moloch - dit laatste nota bene zonder dat ze er zelf erg in hadden.

Och, dachten de cynici onder ons, het zal wel overwaaien, en zie, we zijn twee weken verder, en het enige wat deze beeldenstormers platgelegd hebben, is de vlotte, dynamische werking van dit vernieuwend periodiek.

Nochtans had de Heer Penningmeester, een ouwe zeur, hiervoor gewaarschuwd, maar in tijden waarin een fenomeen als het Vlaamsch Blok als normaal wordt beschouwd, kunnen we van de mensen geen, wat die ouwe saaië Dante 'onderscheidingsvermogen' noemde, meer verwachten. Veel drukte hier dus, want het Collectief besloot dat in naam van wat zij politieke correctheid noemen, onze technische know-how in goeie NEP-stijl best wel in dienst van een hoger doel geschakeld mocht worden, versta de Gazet Zonder Papier.

Aan deze tijdigheid hoeven wij, afgezien van het schabouwelijk amateurisme, verder geen woorden meer vuil te maken, want het interesseerde geen kat, net als de hele actie trouwens. Natuurlijk hebben wij, gezeten op onze zaligmakende vetpotten, het niet moeilijk dit dwaze initiatief te bekritisieren, maar het falen ervan kan niet volledig in de schoenen van de inrichters geschoven worden.

Dat de studentenmassa niet bereikt werd was niet alleen te wijten aan het geknoei van het Collectief. Minstens even belangrijke oorzaak is de terminale toestand waarin de studentenorganisaties zich bevinden.

Wij hier zijn dan wel notoire illegale - doch met papieren! - drugsgebruikers (en dat gaat van marihuana over perdolane en rohypnol naar crack), maar, alla, onze stofwisseling functioneert nog, wat niet van BSG en consoorten gezegd kan worden. Over initiatief buiten de gestelde lichamen om moeten we het al helemaal niet hebben, want de lessen gaan voor, nietwaar. Ook de wijze waarop de Akademische Moloch deze in oorsprong spontane actie gerecupereerd heeft, droeg ook niet bij tot een frisse aanpak.

Zo hebben wij hier heel smakelijk gelachen toen wij vernamen dat 'er duidelijke afspraken' gemaakt waren. Ja zeg, hoe wilt ge nu, melcflesse van corte blisse nog an toe!, de revolutionair gaan uithangen, als dat in samenspraak met de Officiële Instanties gebeurt? Dat deed ons terugdenken aan de goeie ouwe tijd van Platvis Devos, een waarlijk groot klakkenmener, die het bestond om de BOB in te lichten over op til zijnde studentenbetogingen (inderdaad beste lezer, studentenbetogingen!) om 'de veiligheid te garanderen'. Met de Mensen Zonder Papieren als schaamlap scoort onze Barones immers punten bij wat the Great Sociologist in the Sky "progressief Vlaanderen" zou noemen, en komt dat o zo begeerde politieke postje weer wat dichterbij.

En hoe kunt ge nu onafhankelijke acties gaan houden, als heel het zaakje bestierd wordt door een professorendochtertje dat zo politiek correct is dat wij er hier aambeien van krijgen? Everybody knows that the dice are loaded. (Dit betekent: iedereen weet dat de dobbelstenen geladen zijn.)

Maar kom, de actie heeft plaatsgevonden, en iedereen is content, behalve dan de relieken van VO, die weer hopeloos afwezig waren.

De Mensen Zonder Papieren, omdat ze zich eens gedurende twee weken goed geamuseerd hebben (een kerk is wat dat betreft niet alles), het Collectief, omdat ze zich eens van hun grootmoedige kant hebben kunnen laten zien, en ten slotte de Barones en consoorten, die blij zijn dat hier geen asielzoekers de boel tot zijn ware proporties komen herleiden zijn, namelijk twee meter beneden de zeespiegel.

De Nootcraecker.

Foto: Michael

Wil je je echt inzetten voor vluchtelingen?

"Jongeren Zonder Centen" (verder JZC) is een vzw die vier en een half jaar geleden werd opgericht door Gentse studenten. Sindsdien gaan zij elke zomer (juli, augustus en september) naar ex-Joegoslavië waar zij momenteel vijf projecten hebben;

- een vluchtelingenkamp in noordoost Kroatië
- een opvangtehuis voor drugverlaafden in Split (Kroatië)
- een opvangtehuis voor kinderen met oorlogstrauma's in Bosnië
- een jeugdhuisfederatie in Bosnië
- een net opgestart biologisch landbouwbedrijfje eveneens in Bosnië

Wat al deze projecten gemeen hebben is dat zij al bestonden voor JZC er kwam helpen, dit is een voordeel voor beide kanten. Langs de kant van JZC betekent het, omdat de projecten al langer bestaan, dat ze stabiel zijn en dus minder gemakkelijk ontbinden. Anderzijds hebben de mensen, die het zelf opgericht hebben, het gevoel zelf wat bereikt te hebben zonder de typische westerse bemoeienissen. Doordat al deze projecten mensen van verschillende ethniën helpen krijgen ze geen subsidies noch van de

Bosnische noch van de Kroatische staat waardoor elke (financiële) steun welkom is.

Wegens chronisch tijdgebrek zoekt de vzw dringend vrijwilligers om in werkgroepen te werken rond een van deze thema's. In Gent en Leuven zijn deze werkgroepen al operationeel. Hier in Brussel zullen ze begin februari van start gaan na een uitgebreide info-avond. Daar zullen de vijf projecten uitvoerig worden toegelicht d.m.v. video's. Er zal eveneens aandacht geschonken worden aan het schetsen van de huidige situatie in ex-Joegoslavië. De preciese datum van deze info-avond is nog niet bekend, maar wel staat vast dat die begin februari zal doorgaan.

Hou de aanplakborden dus in de gaten! Tot slot wil ik nog vermelden dat de vzw ook interessante studentjobs aanbiedt aan geïnteresseerden. Meestal gaat het om het afnemen van enquêtes (ook in Brussel) waarbij je je uren vrij mag kiezen. Het wordt goed betaald en JZC krijgt bovendien een aandeel voor elk uur dat je werkt. Zo verdien je tezelfdertijd geld en steun je een aantal nuttige projecten in ex-Joegoslavië!

Geïnteresseerd? Bel even naar het kantoor in Gent (09/225.25.27)

Maartje van der Laak

OPROEP OPROEP OPROEP OPROEP

On 23th of October at 9.40 pm a VUB-student had a serious accident. While crossing the Generaal Jaqueslaan, direction "Tweede Lanciers Regimentlaan" (near the tramstop opposite to the VUB), he was ran over by a police-motorcycle. Anyone who can give any information concernig this accident, please contact the social service for students in Jette. Thanks in advance.

De 23ste oktober om 21.40uur is een VUB-student betrokken geraakt in een ernstig verkeersongeval. Terwijl de student de Generaal-Jaqueslaan overstak richting "Tweede lanciers regimentlaan" aan de tramhalte ter hoogte van de VUB werd hij aangereden door een politie-agent op een motor.

Indien u ons enige informatie kunt geven omtrent dit ongeval vragen wij u vriendelijk contact op te nemen met de sociale dienst studenten te Jette. Dank bij voorbaat.

LIEF VANDEPERRE

Sociaal Assistentie Jette, afgevaardigde van de Coördinator Soc. Sect. voor Jette. Geb. Agora. VUB Laarbeeklaan 103 B-1090 Jette
 email: lvandepe@vub.ac.be
 tel.: 02/477.42.06
 fax: 02/477.42.33

Het standpunt van de Raad van Bestuur: Indianenverhaal

De Manitou Spreekt

Naar aanleiding van de opvang van een groep vluchtelingen in de STOA maakte de Raad van Bestuur een document met het standpunt van de academische overheid wereldkundig. Vanzelfsprekend werd er op de redactie met spanning uitgekeken naar de mening van de Grote Academische Manitou en de Raad van Wijzen. Toen we de drie bladzijden eenmaal doorgenomen hadden, snaptten we reeds hoe de vork aan de steel zat. Zelfs de wijzen van de VUB wisten niet welke houding aan te nemen ten aanzien van de vluchtelingenproblematiek. Pas na het roken van een goedgevulde vredespijp, zoals er ook wel eens op andere tipi's van onze campus geconsumeerd worden, zijn de dames en heren er blijkbaar in geslaagd om een tekst te produceren die ze in overeenstemming konden brengen met hun geweten en de van hogerhand opgelegde waarheid. Ook de Raad van Wijzen moet immers rekening houden met de meningen en belangen van haar broeders en zusters roodhuiden. De universiteit had zich in een onbezonnen vlag laten meeslepen door de laatste modegril en besloten om ook onderdak te verlenen aan de stemlozen uit onze samenleving. Aangezien de wijzen er op staan om een gegeven woord na te komen was een weldoordachte oplossing aangewezen. Ondanks hun reeds gevorderde leeftijd slaagden ze erin om een aantal uiterst delicate evenwichtsoefeningen uit te halen op de slappe koord. De enkelingen die daartoe niet meer in staat waren omwille van hun vergevorderde ideologische stramheid kregen een extra trekje van de vredespijp. De daaropvolgende genezing bracht hen al gauw op eenzelfde lijn en het schijnt daarenboven ook nog goed te zijn tegen andere vormen van

RESERVATIE

Maar soit, laten we het nu eens hebben over het obscure schrijfsel. Reeds in de toelichting van het standpunt van de academische overheid is het duidelijk dat de wijzen hun vingers niet wilden verbranden aan het politiek gloeiend onderwerp. Zo heeft men alle potentieel controversiële onderwerpen uitbesteed aan derden. Men roept plechtig op tot het voeren van een debat tussen academici waarvan men dan later de verschillende elementen zal bundelen en uitvoeren. De uitvoering zelf van de actie 'haal de sans papiers maar binnen' liet men wijselijk over aan de studenten, zodoende kan men zich indien nodig van de door hen naar voor gebrachte standpunten distancieren ten opzichte van de federale roodhuidmedebroeders. Achteraf bleek dat zelfs helemaal niet nodig te zijn. De uitbesteding van deze operatie - onder de auspiciën van de Hoge Commissarissen voor het VUB-Vluchtelingenbeleid Winter & Winter - verzekerde dat er niet veel controversiële onderwerpen en gedurfd stellingnames naar voor werden gebracht, behalve dan een allegaartje gemeenplaatsen. De softe houding van de Raad van Wijzen wordt verder in de tekst nog expliciet als gesteld wordt dat ze niet de bedoeling hebben zich in de plaats van de vluchtelingen te stellen door in hun naam concrete eisen te formuleren. Eigenaardig toch, want de ware voorouders van ons huidige Universitair Reservaat waren niet verlegen om in onheilspelende tijden het rechte pad te blijven bewandelen. Volgens de mededeling bestaat de taak van de universiteit erin om initiatieven te nemen die bijdragen tot het maatschappelijk debat en tot de maatschappelijke bewustmaking aangaande het vluchtelingenprobleem en het asielrecht. Allemaal goed en wel maar het stimuleren van het bewustmakingsproces is een zeer voorzichtig standpunt voor een instelling die mits enige wil in staat moet zijn om een humanistisch alternatief beleid uit te werken. De weigering van de Raad van Wijzen op de vierde trede van de M-igwam om een duidelijk standpunt te formuleren door het stellen van concrete eisen komt eigenlijk neer op een prenatale verloochening van de actie die in haar naam gevoerd wordt. Het moge duidelijk zijn dat in deze verkiezingsstijden teveel kritiek op de reeds fel belaagde rode vrien-

Foto: Michael

den en hun bondgenoten niet geapprecieerd wordt. Dat de raadsleden het liefst van al de actie gevoerd door een aantal idealistische studenten willen doodzwijgen, blijkt ook uit hun houding tegenover de pers. Om te beginnen heeft men de drie bladzijden die ook wel eens Het Standpunt worden genoemd pas zes dagen na het begin van de bezetting in volle glorie aan de pers van Moeder Aarde goopenbaard. Officieel luidde het dat men verplicht was om te wachten op de eerstvolgende bijeenkomst van de Raad van Wijzen vooraleer men naar buiten kon treden met deze tekst. Dat het reeds lang op voorhand geweten was dat deze actie gepland was en dat men m.a.w. tijd genoeg had om een stelling in te nemen vooraleer deze daadwerkelijk begon vergeet men gemakshalve. Bovendien heeft men de mensen van het Collectief in de waan gelaten dat de dienst PR van de VUB ervoor zou zorgen dat de nationale pers op de hoogte gehouden werd van het verloop van de actie en de aanverwante activiteiten. Toen een van onze redactie-medewerksters na een week verbouwereerd contact opnam met de dienst Public Relations om te vragen waarom er weinig of geen weerklank in de media was, kreeg ze te horen dat men enkel wachtte op het standpunt van de Raad van Wijzen dat men moest verspreiden. Wat natuurlijk verklaart waarom er enkel regionale pers aanwezig was op de persconferentie die tevens het begin van het onderdak inluide. Dat de rooksignalen buiten Brussel niet zichtbaar waren kwam dus niet alleen door de bijna eeuwigdurende smog die boven ons hoofdstedelijk tentenkamp hangt maar vooral door de windschermen rond onze campus.

Terwijl de Grote Manitou en haar Raad van Wijzen het voorstel tot beslissing bekrachtigden, begon diezelfde Raad langzamerhand te ontzuchten. Tijdens de verhitte discussie was de pijp immers uitgegaan en iemand had de aanstekker verdonkeremaand en dienvolgende begon bij een aantal van hen het geweten weer te knagen. Aangezien ze zelf ook wel inzagen dat er weinig of niets zou veranderen door het 'STOAsiel' (Slechts Tijdelijk Onderdak Asiel) en aangezien ze nu eenmaal hun woord gegeven hadden, vonden ze toch dat ze nog iets extra moesten ondernemen om hun naam op een voor de bloedbroeders aanvaardbare manier met de goede zaak te verbinden. Na lang en veel gepalaver besloot men dan maar om het eredoctoraat voor Raphijn en Erickaard nog even uit te stellen en toe te kennen aan twee andere interessante mensen. Sommige volledig ontzuchterde wijzen poogden misbruik te maken van de halfbenevelde toestand waarin het grootste deel van de Raad nog verkeerde. Ze schoven de naam van het anti-paarse opperhoofd Little Louis naar voor. Deze krijger van een vorige generatie werd door deze gedesalluceerden gelauwerd omwille van zijn onnatuurlijke menselijkheid en gastvrije offerzin die hij ten volle had kunnen bewijzen door af te treden als hoofdpoortwachter van de eeuwig nationale jachtvelden.

Gelukkig ontzuchterden op hun beurt een paar minder rood aangeschoten aanwezigen bij het horen van deze voortvarende woorden en de daarop volgende tumultueuse discussie. Het was tenslotte de Grote Manitou zelf die de knoop doorhakte. Uit haar studententijd herinnerde ze zich nog een zekere prof. waarvan ze toen een werk moest lezen en die nu Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Stammen is. Buiten deze Sadako Ogata had men dus nog een plaats te begeven. Maar de de zilveren maan was reeds vele uren wakker en de oogjes van de eerbiedwaardige lieden vochten een verloren strijd, terwijl de Grote Manitou tevergeefs nog een pleidooi murmelde voor een tweede kandidaat. Ook de Zingende Walrus had moeite om zich nog langer van zijn taak als secretaris te kwijten, eigenlijk interesseerde hij zich voornamelijk voor de discussie over twee allochtone zeeotters die door zijn naaste burens gevoerd werd. Zo kwam het dat toen de Grote Manitou hem vroeg om de naam van de tweede kandidaat op te schrijven hij in al zijn verstrooidheid deze van de naar zijn beeld en gelijkenis geschapen violist Yehudi Menuhin neerpande.

Euh! De gevederde boodschapper heeft gesproken.

Studiekring Vrij Onderzoek

Aan het personeel van de Vrije Universiteit Brussel.

Iedereen herinnert zich nog wel de parlementsverkiezingen van 24 november 1991, de zogenaamde Zwarte Zondag, toen het Vlaams Blok zijn onverwachte elektorale doorbraak kende. In de nasleep van zwarte zondag werden velerlei initiatieven genomen om te trachten het fenomeen te begrijpen en werden nieuwe begrippen zoals "de kloof met de burger" uitgevonden. Dit alles echter met weinig goede resultaten: in 1995 slaagde het Blok erin om zijn positie te consolideren en zelfs te versterken.

Sedertdien is de waakzaamheid van de democraten in dit land eigenlijk nogal verslapt, in zoverre dat het politieke Cordon Sanitaire barsten begint te vertonen (de samenwerking in de Dutroux-affaire en vooral de daaropvolgende commissie Verwilghen gaf het Blok een vernislaagde respectabiliteit, het decreet Suykerbuyck deed niet veel om deze indruk van respectabiliteit te vermindern.)

Steeds vaker worden oproepen als "We kunnen ze toch niet negeren" of "laat ze aan de macht komen, dan zal het rap gedaan zijn" luidop gesproken.

De verkiezingen van 13 juni 1999 zijn in aantocht, en niets wijst erop dat er een kentering zal optreden in de opmars van Extreem-Rechts in Vlaanderen en Brussel. Integendeel, in Brussel bestaat de dreiging dat het Blok voldoende stemmen zal halen om de hele federale evenwichtsconstructie onderuit te halen. Sommigen vinden dit wellicht geen slechte zaak, maar men moet ook kijken vanuit welke motivatie een dergelijke partij zo'n actie onderneemt.

Precies om deze pro-VlaamsBlokse, pro-fascistische trend tegen te gaan wil de Studiekring een bewustmakingscampagne opstarten, niet enkel naar de Vlaams Blokstemmers onder ons (hopelijk een kleine minderheid) maar ook naar diegenen die denken dat zij als individu machteloos staan in het "grote politieke spel". Er zijn veel dingen die individuen kunnen doen, het Vlaams Blok kan bestreden worden door vooroordelen te bestrijden rond de traditionele elektorale thema's van het Blok: Veiligheid, Migrantenbeleid en Corruptie, maar men moet ook wijzen op hun andere gezicht, de standpunten rond andere thema's die het Blok duidelijk brandmerken als een fascistische partij zoals we die kenden in de jaren '30 en '40. Verder kan men trachten de vooroordelen weg te nemen die heersen omtrent bvb. migranten en asielzoekers. Er zijn zo veel zaken die we kunnen doen in de hoop het huine gevaar te stoppen, want vergis U niet, ondanks alle mooie constructies is de democratie in ons land geen garantie, maar een zaak die voortdurend dient verdedigd te worden, niet als een Utopisch wereldbeeld, maar als wellicht de minst oneerlijke regeringsvorm die de mensheid kan ondergaan.

De Studiekring lanceert de campagne "Verstand op Nul, Blok op Oneindig" in de hoop het reële gevaar van Extreem-Rechts duidelijk te maken en om U, als individu, de wapens in handen te geven om Extreem-Rechts en fascisme te bestrijden. Wij doen dit via een filmreeks, pamfletten, een krantje, een tentoonstelling en een Debat rond de bestrijding van Extreem-Rechts.

In de hoop U te mogen begroeten op onze activiteiten, groeten wij U.

Studiekring Vrij Onderzoek,
Werkgroep Extreem-Rechts.

**VERSTAND OP NUL
BLOK OP ONEINDIG**
EEN INITIATIEF VAN STUDIEKRING VRIJ ONDERZOEK

Woensdag 3/2
20u00-22u00

Aula Qc

Film: "Vitrolles - Extreem-Rechts aan de macht"

Wo 03/2 tot Wo 17/2
9u00-17u00

Gebouw Y (Sociale Sector)

Tentoonstelling: "Veelkleurig Zwart"

Woensdag 24/2
20u00-23u00

Aula Qc

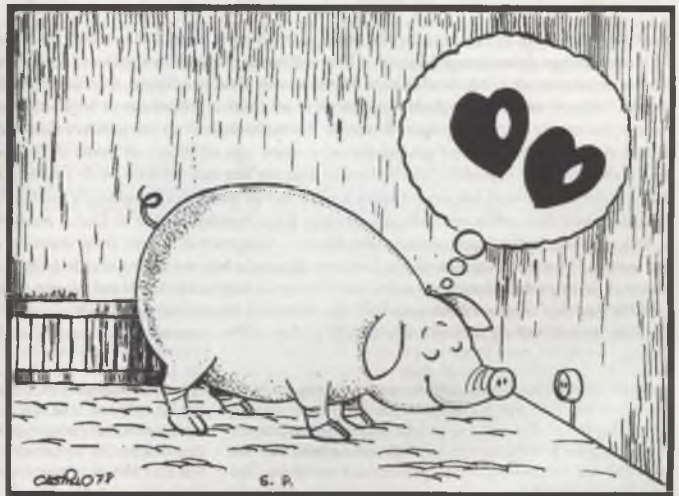
Debat: "Blokkeer het Blok. De Strategieën"

Gasten: Fred Erdman(SP), Guy Vanhangel(CVP), Hans De Witte(HIVA) en Jos Vandervelpen (Auteur)

Wat te doen na het opstaan?

BSG-kalender

Dag	Datum	Activiteit	Kring
maandag	08/02/99	Cantus	WK
dinsdag	09/02	TD	Solvay
woensdag	10/02	CT	VRG
donderdag	11/02	TD valentijn	RK
maandag	15/02	CT	HILOK
dinsdag	16/02	TD	BTS
woensdag	17/02	CT	FC
donderdag	18/02	TD	LWK
zondag	21/02	CT	KBS
maandag	22/02	TD	VRG
dinsdag	23/02	CT vette os	BSK
woensdag	24/02	CT	BSG
donderdag	25/02	TD	PPK

DE Fabeltjes KRANT

Geruchten en Gedachten, waarvan niet bewezen is dat ze niet waar zijn !

"Paranoia is a disease unto itself, and may I add, the persons standing next to you may not appear to be who they really are"
Sauthington Willoughby III

De bende die hier twee weken de STOA bezet heeft, bracht anderen op ideeën. Een groep individuen die enkele meters verder hun middagmaal poogden te verorberen, raakten bijzonder geïrriteerd door het lawaai, en zo richtten zij het Collectief 'Rustig Eten Kan Niet Meer?' op. Hun doel is gewapenderhand het middagmaal in het restaurant ordelijk te laten verlopen.

In het BSG rommelt het ook weer. Na een incident op een TD van weetikveelwelkekring besloten enkele geëngageerde studenten (Paul S. en Piet G.) het Collectief 'Brullen Om Vier Uur 's Morgens Kan Niet Meer?' op te richten.

Het Collectief 'Collectief Klaarkomen Kan Niet Meer?' diende klacht in bij de MLB omdat zij niet vrijwillig hun vrouwen wilden collectiviseren. Hierop repliceerde het Collectief 'Rode Maandverbanden Kan Niet Meer?' dat zij zichzelf maar moesten kolchoser.

Binnen het reeds jaren ondergronds opererende Collectief 'Zonder Naam Kan Niet Meer?' werd een bittere machtsstrijd beslecht. De seculiere tak die hienuit ontstond - het Collectief 'Winter-Winter' - ontplooidde een waar leiderstalent in diverse andere collectieven.

Het Collectief 'Geld Namaken Kan Niet Meer?' werd opgedoekt door onze Paranoïde Cultuur-overste. Hij betrapte ons op heterdaad bij het scannen van een briefje van tweeduizend, nadat hij onze bescheiden poging van de vorige dag (nl. duizend frank) door de bank gemeld kreeg.

En ge zult het bijkans niet geloven, maar afgelopen dinsdag was Mevrouw de Barones Rector Els Witte in het KultuurKaffee! Aanleiding van dit historisch bezoek was -dachten wij- een toeristische uitstap naar de kantoren van uw Lijfblad. Wij stonden hier allemaal in de aanslag

met toeters en bellen om zulk hooggeplaatst blauw bloed op gepaste wijze te verwelkomen. Doch wat bleek? Het was geen sympathie voor ons fantastisch periodiek of interesse in het dagelijkse reilen en zeilen ervan dat hare toekomstige excellentie hierwaarts dreef. Neenee. Politieke Recuperatie was het! Het was voor een receptie ter ere van de Mensen Zonder Papieren!

Na Els Wittes verschijning in het hippe KK kreeg de redactie uit verschillende hoeken te horen dat het visuele geweld van haar weelderig gekraagde klederdracht al té veel slachtoffers maakte. Zodus: Kandidaatvoorzitters voor het Collectief 'Els Die Bloesjes Kunnen Echt Niet Meer!' kunnen zich aanmelden.

Natuurlijk mocht ook Ravus Devosus, onze Brussels-Oostendse socialist, niet ontbreken op het toneel.

En hiermee bevinden wij ons al direct in cyberspace, de vrolijke wereld van rondvliegende bits en bytes, waar alles steeds sneller en beter gaat.

Er wordt immers gefluisterd dat de top van de VUB eigenlijk uit totaal virtuele wezens bestaat, dit in tegenstelling tot eerdere geruchten die het hadden over buitenaardse infiltraties. Harde bewijzen voor deze stelling ontbreken vooralsnog, doch gezien de recente ontwikkelingen - of beter gezegd het wegblijven ervan - valt er wel iets voor te zeggen.

De algemeen ingeburgerd geraakte inertie zou dan verklaard kunnen worden door de dreigende millenniumbug: de hele RVB annex rectoraat en bevriende connecties bevinden zich - nog steeds volgens dezelfde hypothese - ergens in de Flanders Language Valley, alwaar zij, gesponsord door de Flanders Community, een volledig nieuwe harddisk ingeplant krijgen.

Wie dan de touwtjes echt in handen heeft, staat nog ter discussie.

Gaat er achter de virtuele Barones een echte schuil, of is het een veil buitenaards creatuur hetwelk de charmante verschijningsvorm van onze Rector heeft aangenomen? Een combinatie van beide hypothesen is natuurlijk ook niet uitgesloten: de vleselijke verschijning van de Adellijke Dame is een virtueel fantoom, geschapen en gestuurd door een onbekende buitenaardse mogendheid.

Deze stelling wordt dan weer geschraagd door een zeer expliciete foto, waarop duidelijk te zien is dat de Barones eigenlijk van mannelijke kunne is, 't is te zeggen een Baron.

Het geval Van Aerschot-Magits maakt dan weer brandhout van deze wilde gissingen. Van beide heren is jammer genoeg bewezen dat zij alles

behalve virtueel zijn, maar wel rasechte groene mannetjes (lees de vorige Moeials).

Over Flanders Community gesproken. Wij hebben hier de hand kunnen leggen op een - uiteraard - geheime "interne rationaliseringsnota" van de hand van niemand minder dan de grote Mark "Beter Eén Verwaarloosde Zoon Dan Mond-en Klauwzeer" Elchardus.

Daarin stelt hij onder andere een naamsverandering voor ("Free University of Brussels Flanders Headcity", kortweg FUBFH), kwestie van Flanders ook een beetje internationale intellectuele uitstraling te bezorgen.

Naast de naamsverandering bestaat deze rationalisering nog uit het afschaffen van de onderwijsopdracht in alle faculteiten of zo iets.

Het Collectief 'De Moelial Kan Niet Meer?'

Bijwas: theater van de liefde

Liefde is van alle tijden en toch valt er moeilijk over te spreken. Twee mensen worden verliefd op elkaar, maar hoe moeten ze het elkaar vertellen?

Een jongen leert een meisje kennen. Met elkaar praten en naar elkaar kijken wordt al snel minder gewoon. Er fladderen vlinders in hun buik. Drie jaar lang heeft er een zoektocht plaats naar elkaanders aanwezigheid. Niemand zegt wat er gezegd moet worden. Tot op die ene avond... Antwerp by night?... allemaal lichtjes... Een jongen spreekt af met een meisje. Gewoon met elkaar praten, is niet de bedoeling. Vanavond moet het eruit. Het is nu of nooit. Love is a drug.

Deze theatervoorstelling bevat voor iedereen gevoelens die herkenbaar zijn. De prille verliefdheid, de eerste kus, de stuntelige liefdesverklaring... Met Valentijnsdag in het vooruitzicht zorgt projectie k voor de juiste sfeer. Eén auteur brengt het verhaal van een jongen en een meisje. De muzikanten brengen meerdere verhalen van jongens en meisjes, mannen en vrouwen. Samen brengen zij ook nog muziek. Samen brengen zij 'Bijwas' en delen hun verslaving met het publiek.

Donderdag 11 februari 1999
VUB-Aula Q
Aanvang: 20u
Kaartjes: 120-200 Bel
organisatie: HILOK

B X L

WO 10

MUNTSCHOUWBURG 20u Lady Macbeth (Shostakovich) (300)

DO 11

* NOVA 20u30 A haute voix + Les arts Hip-Hop (150)

BEURSSCHOUWBURG 20u 30 Première: Dito'Dito&transquinquennial '100 ways to disappear and live free' (250)

BEURSCAFE Määk's Spirit (GRATIS)

VRIJ 12

NOVA 20u De Vliegende Hollander 22u30 Clando 00u Cinderella

MAGASIN 4 21u30 Vibronics + Jah Free

BEURSSCHOUWBURG 20u 30 Dito'Dito&transquinquennial '100 ways to disappear and live free' (250)

MUNTSCHOUWBURG 20u Lady Macbeth (Shostakovich) (300)

ZA 13

NOVA 18u Le Franc + Graphoui 20u Cinématons (150)

MAGASIN 4 21u30 White Wine Dark Grapes

BEURSSCHOUWBURG 20u 30 Dito'Dito&transquinquennial '100 ways to disappear and live free' (250)

ZO 14

NOVA 18u De Noorderlingen 20u Geulwaar 22u De Wisselwachter (150)

DI 16

MUNTSCHOUWBURG 20u Lady Macbeth (Shostakovich) (300)

DO 18

NOVA 20u30 Une écaïlle du dragon - Le S8 n'est pas mort -Dissolution - Post-Mortem (GRATIS)

BEURSSCHOUWBURG 20u 30 Dito'Dito&transquinquennial '100 ways to disappear and live free' (250)

FILMUSEUM 15u A woman of Paris (C.Chaplin) (60)

VRIJ 19

NOVA 20u Clando 22u De Illusionist 00u Death Race 2000

BEURSSCHOUWBURG 20u 30 Dito'Dito&transquinquennial '100 ways to disappear and live free' (250)

MUNTSCHOUWBURG 20u Lady Macbeth (Shostakovich) (300)

ZA 20

NOVA Live Soundtrack #3 Kato Hideki/Haxan

BEURSSCHOUWBURG 20u30 Septeto Habanero (250)

ZO 21

NOVA 14u30 Ciné-Crêpes 16u Live Soundtrack #4 People Like Us 20u

De Vliegende Hollander (150)

MUNTSCHOUWBURG 20u Lady Macbeth (Shostakovich) (300)

WO 24

BOTANIQUE 20u30 Sun Electric (live)& DJ Thomas Fehlmann (300)

DO 25

BEURSSCHOUWBURG 22u DJ Krush (250)

VRIJ 26

NOVA 20u Vernissage Studio Een 21u Live Soundtrack #5 Karel Doing/

Pierre Bastien 00u Underground Future Show (150)

BOTANIQUE 20u30 Pierre Rapsat (500)

ZA 27

NOVA 18u Clando 20u Studio Een Short Films: Programma 1 (150)

MAGASIN 4 21u30 WATCHA (300)

BOTANIQUE 20u30 Wayne Kramer (350)

ZO 28

NOVA 18u De Noorderlingen 20u Studio Een Short Films: Programma 2

(150)

VK 2u SICK OF IT ALL

DO 4

NOVA 20u30 Emigrative Art

MAGASIN 4 21u30 Mothers

FILMUSEUM 15u Huwelijk op zijn Italiaans (V. De Sica) (60)

VRIJ 5

NOVA 20u Soirée de soutien au bâtiment

Hoe zat het ook alweer met...

HOTEL CENTRAL ?

De speculatieve leegstand in Brussel 1000

Het stadscentrum van Brussel heeft kanker. Stads-kanker, om precies te zijn. De speculatieve leegstand is een fenomeen dat zich al enkele tientallen jaren steeds uitgesproken manifesteert. Heden liggen binnen de vijfhoek (de kleine ring) niet minder dan 18 hectaren grond braak. Deze oppervlakte stemt overeen met 25 voetbalvelden. Terwijl de vijfhoek in 1965 honderdvijfentertigduizend inwoners telde zijn dat er vandaag nog geen dertigduizend: het centrum loopt leeg. Geen wonder dat men dus veel vragen kan stellen bij het concept 'leefbaarheid' binnen de kernstad. Met de kraak van Hotel Central in 1995 is het debat over de speculatieve leegstand eindelijk op gang getrokken en wordt sindsdien gezien als schoolvoorbeeld van de stadskankers. Er zijn ondertussen weer drie jaar voorbijgevoelen. Elke opmerkelijke ziel heeft kunnen constateren dat de blok, gelegen tegenover de Beurs, nog steeds onaangetast staat te verrotten. Wat is er nu eigenlijk aan de hand?

Een stukje voorgeschiedenis

Eind 1987 kocht Landmaster Invest de hele huizenblok op voor 127 miljoen BF, met als plan het helemaal af te breken en er een nieuw gebouw neer te poten waarin men een hotel dacht onder te brengen. Het gelijkvloers zou men als handelsruimte inrichten. Er was aanvankelijk geen sprake van appartementen (woonfunctie). Daarom vroegen bewonersverenigingen bij de Stad Brussel een Bijzonder BestemmingsPlan (BBP) aan, dat de oorspronkelijke woonfunctie zou beschermen. Het BBP kwam er. Het basisdossier voorzorg in het behoud van de woonfunctie aan de Visverkopersstraat en de Paul Devauxstraat, met de verplichting om op het gelijkvloers handelszaken te installeren. Er zou een hotel van 180 kamers worden uitgebaat op de plaats van het huidige Hotel Central en het binnengebied (van de huizenblok). De Cinema Ambassador zou worden vervangen door een conferentieruimte. In het binnengebied voorzorg men parkeerplaatsen voor de woningen. De procedure werd echter (gelukkig) vroegtijdig stopgezet omwille van een ander Landmaster-project. Dus lag de zaak weer stil.

Het BBP werd duidelijk niet opgevolgd. Ergens in 1994 vatten negen bewonersverenigingen en de Beurschouwburg (die huist tegenover Hotel Central) het idee op om een actie te ondernemen tegen de Stad Brussel en de promotor Landmaster Invest. Vanuit dit initiatief groeide uiteindelijk een groep van 40 a 50 vrijwilligers, voor het grootste deel afkomstig van de kunstscholen Sint Lucas en La Cambre. Dit gegeven verklaart meteen waarom er vele artistieke acties plaatsgrepen (bijvoorbeeld het hangen van felgekleurde gordijnen aan de ramen van het Hotel, en later het markeren van de 'dode plekken' in BXL - heeft u ook die oranje-bollen-stickers overal zien hangen? - of het hangen van klinken aan lege panden... Maar dit terzijde.) De groep vrijwilligers werd een stichting, en zij gingen uiteindelijk over tot het kraken van het pand ge-

durende een week. De Brusselse Raad voor het Leefmilieu (BRAL), het best te omschrijven als een koepelorganisatie van de Brusselse wijkcomités of bewonersverenigingen) zou het dossier opvolgen en zich met bijbehorend lobbywerk bezighouden.

De eerste kraak, van 12 tot 22 januari 1995 ging dus in tegen de afbraak en heropbouw van een mastodonthotel in hartje Brussel. Zij eisten de (lichte) renovatie van de bestaande woningen, met behoud van de kleinhandel op het gelijkvloers en van het bestaande hotel binnen het huidige model. Misschien herinnert u zich de actie genaamd Urban Squat Dance Party, waarbij men in de oude Cinema Ambassador film zou vertonen en dansen. De actie werd echter verboden door toenmalig burgemeester De Donnée. Ook de politie was present. Uiteindelijk gaf de burgemeester de aanwezigen toch toelating om die avond actie te voeren, maar niet om te dansen. Hoe dan ook, het openbaar debat over de negatieve gevolgen van de speculatieve leegstand in de stad werd nu definitief op gang getrokken. De bewonersverenigingen, vertegenwoordigd door BRAL, waren in dit debat een belangrijke opposant. Er kon nu druk uitgeoefend worden op de verantwoordelijken. Landmaster Invest en de Stad Brussel. Zij startten onderhandelingen op om tot concrete afspraken en engagementen te komen over de uitvoering, maar deze verliepen eerder stroef en traag. Toch werd er een eerste akkoord afgesloten tussen de Stad en de promotor over het hotelgedeelte en de renovatie van de woningen in de A.Ortstraat. Maar de genomen beslissing zinde de actievoerders niet, dus zetten zij een nieuwe kraak op poten van 12 tot 22 januari 1996. Een akkoord over het geheel kwam er onder druk van de kraken en de overvloedige media-aandacht die daarop volgde, in november 1997.

Op basis van dit eerste akkoord besliste het College van de Stad Brussel in 1997 twee stedenbouwkundige vergunningen af te leveren betreffende de renovatie van het eerste deel van het blok, nu met behoud van het bestaande hotel, wat alvast een stap vooruit was. Als reactie op deze onvolledige vergunningen, waarbij de woningen en handelsruimten in de Visverkopersstraat werden vergeten, startten de verenigingen nieuwe onderhandelingen op, met als belangrijkste eis het vroegen van de renovatie-operatie. Begin 1998 diende Landmaster Invest voor de P.Devauxstraat 12-20, de Visverkopersstraat 6-24 A en de A.Ortstraat 25-29 een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning in. Na het gunstig advies op de overlegcommissie van de Stad Brussel werd het dossier op 27 april 1998 ter goedkeuring doorgestuurd naar het Gewest. Ondertussen werd het BBP 'Orts-Devaux' eveneens in openbaar onderzoek gebracht, met een gunstig advies, waardoor ook dit eerstdaags kan goedgekeurd worden door het Gewest.

Waar staan we dan vandaag?

Nog steeds nergens, lijkt het. Heden

is het wachten op de aanvang der werken, want Landmaster Invest beschikt namelijk over de nodige vergunningen - te weten een stedenbouwkundige en een milieuvergunning - om de werken aan te vangen. Want hoe langer de zaak aansleept, hoe verder het gebouw desintegreert, natuurlijk. Maar deze verdragingspolitiek is de treurige tactiek van de speculanten. Als het gebouw té rot is om nog te renoveren, moet het wel afgebroken worden. Er werd in november 1997 overeengekomen dat Landmaster Invest de renovatie van de woningen zal afwerken tegen 31 maart 1999. Vandaag is de werf nog steeds niet geïnstalleerd. De afspraak werd dus duidelijk niet nagekomen.

Brussel, schone stad

In Brussel heeft men wild en ondoordacht geurbaniseerd. De Noordwijk en de Leopoldswijk zijn de beruchtste voorbeelden van volkswijken die definitief ontworpen zijn. Welke politiek wordt nu gevoerd? Dat is vaak niet duidelijk. Buitenstaanders stellen zich doorgaans veel vragen bij wat ze zien en vragen zich af van welke beslissingscarrousel dit nu weer het resultaat is. Voor de inwoners van de vijfhoek lijkt het vooral een ontmoedigings- en verdragingspolitiek. Het is namelijk zeer moeilijk individueel iets te ondernemen. Dat is ontgeensprekelijk één van de oorzaken van de massale stadsvlucht van de laatste decennia. Gezinnen verkiezen eerder stroef en traag. Toch werd er een eerste akkoord afgesloten tussen de Stad en de promotor over het hotelgedeelte en de renovatie van de woningen in de A.Ortstraat. Maar de genomen beslissing zinde de actievoerders niet, dus zetten zij een nieuwe kraak op poten van 12 tot 22 januari 1996. Een akkoord over het geheel kwam er onder druk van de kraken en de overvloedige media-aandacht die daarop volgde, in november 1997.

Waarom wordt er eigenlijk zo ontzettend weinig geïnvesteerd in studentenkoten of sociale woningen? Zowel de Stad Brussel als privé-ondernemingen willen een stap in de goede richting zetten door grote investeringen te doen in opzichtige renovatiewerken. Het zou onderhand duidelijk moeten zijn dat veel van deze 'appartements de standing' leeg blijven staan, en dit terwijl er heel veel mensen zijn die hopen op een betere huisvesting. De politiek die de Stad Brussel en de 'progressieve' speculanten (de 'traditionele' speculanten bouwen commerciële en kantoorruimtes) hierbij voeren doelt erop sterkere sociaal-economische groepen naar het stadscentrum te lokken om er zich definitief te vestigen, en uiteindelijk het centrum uit zijn negatieve spiraal te halen. Men wil dat de zogenaamde 'residentiële aantrekkingskracht' van het stadscentrum opnieuw de bovenhand haalt. De vervallen migrantenwijken omtoveren tot bloeiende multiculturele gemeenschappen? Dit proces blijkt uiterst moeizaam op gang te komen. Het is zo dat men, met het oog op de continuïteit van de verbeterde situatie, ook moet pogen een draagkrachtigere en

(lees verder op de volgende pagina)

Festival van de fantastische film

Het moment is aangebroken om uw agenda open te slaan en de dagen van 12 tot 27 maart te reserveren voor het XVIIIe Brussels International Festival van de Fantastische Film dat gewoontegetrouw zijn tenten opslaat in het Auditorium van de Passage 44. Ruggegraat blijft de programmering. Met meer dan 100 langspeelfilms en een 40-tal korte films, de talrijke gasten en een kleine 60.000 toeschouwers is het Festival uitgegroeid tot één van de meest belangrijke filmevenementen van het land. Op internationaal vlak is het een referentie geworden in zijn genre en het bewijs dat de fantastische filmproductie springlevend is. De programmering is natuurlijk nog niet volledig, toch kunnen we al enkele tendensen ontwaren. Opvallend is de terugkeer van een paar grote namen uit het genre en de blijde intrede van enkele meer dan beloftevolle nieuwkomers. En net zoals vorig jaar wordt het filmaanbod uitgebreid en verdeeld over twee zalen: het Auditorium van de Passage 44 en de Nova Bioscoop.

IN DE PASSAGE 44

Nu al kunnen we met een aantal kleppers uitpakken die binnen nu en twee maanden de zaal van het Auditorium zullen platwalsen:

eXistenZ: David Cronenberg Jude Law, Jennifer Jason Leigh
Star Trek 9 Insurrection Jonathan Frakes, Patrick Stewart, Gates McFadden
The Faculty Robert Rodriguez Elijah Wood, Famke Janssen
In Dreams Neil Jordan Robert Downey Jr. Anette Bening
Cube Vincenzo Natali Maurice Dean Wint, Nicole De Boer
Phantom of the Opera Dario Argento Julian Sands, Asia Argento
Shattered Image Raoul Ruiz William Baldwin, Anne Parillaud
resurrection Russel Mulcahy Christophe Lambert, Mia Sara
Brown's Requiem Jason Freeland Michael Rooker, Valerie Perrine

Dark City Alex Proyas William Hurt, Kiefer Sutherland
Judas Kiss Sebastian Gutierrez Alan Rickman, Emma Thompson
Fait Accompli Andrzej Sekula Balthazar Getty, Rosanna Arquette

Focus DENEMARKE

Denemarken vormt het bewijs dat een klein land ook grote films kan maken. Al enkele jaren beleefd de Deense cinema een heropleving die het niet meer gekend heeft sinds de hoogdagen van Carl Theodor Dreyer. Daar zit natuurlijk Lars von Trier, wiens *Kingdom II* vorig jaar op het Festival te zien was, voor een groot stuk tussen. Maar het oeuvre van Lars neemt niet de hele nationale productie in beslag en het met kompanen Thomas Vinterberg ("Festen") opgestelde "Dogma 95" vormt niet de enige esthetische leidraad voor een generatie jonge regisseurs die in het kielzog van beide regisseurs om internationale erkenning

vraagt. De focus wil een staalkaart bieden van de hedendaagse fantastische filmproductie in het land van de Kleine Zeemeermin. Staan alvast op het menu:

Night Vision Morten Alfred peter Haber, Stina Rautelin
Credo Susanne Bier Sverre Anker Ousdal, Sofie Grabol
Webmaster Thomas Borch Nielsen Lars Bom, Karin Rorberch
Angel of the Night Shaky Gonzales Thomas Villum Jensen

IN CINEMA NOVA

NET ALS VORIG JAAR WORDT de samenwerking met de ploeg van Cinema Nova voortgezet. Daardoor kunnen we opnieuw beschikken over een tweede zaal, met een meer alternatief en cinefiele maar daarom niet minder boeiend filmaanbod.

HET ZEVENDE SPOOR

Een 14-tal films wordt in avant-première aan het publiek voorgesteld in een sectie met een hart voor de onafhankelijke fantastische filmproductie en oog voor aankomend talent. Dit jaar wordt het "7de spoor" verrijkt met enkele moeilijk te klasseren en niet in één genre onder te brengen films. Deze "ongewone films" beantwoorden misschien niet helemaal aan de klassieke definitie van "een fantastische film". Toch eisen ze hun plaats in de periferie van het genre op, hetzij door hun bijzondere stijl en esthetiek, hun niet alledaagse thematiek, of unieke benadering van de (filmische) werkelijkheid. Kortom, deze sectie wordt meer dan ooit een platform voor een nonconformistische cinema van de bevreemding, de verbeelding en het experiment.

Zo vinden we de volgende films terug:

Seul contre tous Gaspar Noe Philippe Nahon, Blandine Lenoir
Of Freaks and Men Sergei Balabanov Serguei Makovetsky
Oyster and the Wind Walter Lima Jr. Fernando Torres, Leandra Leal
Stringer Klaus Biedermann Burt Reynolds, Elie Semoun
Toto che visse due volte Cipri & Maresci Salvatore Gattuso
Bullet Ballet Shunya Tsukamoto Shunya Tsukamoto

RETROSPECTIEVEN & NOCTURNES

Het team van Cinema Nova maakt van de gelegenheid gebruik om met een aantal retrospectieven, hommages en speciale middernachtvertoningen uit te pakken. Er is een special rond Gaspar Noe en een retrospectieve rond Dario Argento. De late en middernachtvoorstellingen staan in het teken van de zogenaamde gore of splatter movies, met onder meer een hommage aan regisseur Peter Jackson en een focus op de Duitse blood and gore (Nekromantik van Buttgerit, Premutos van Ittenbach).

DE COMPETITIES

De organisatoren hebben dit jaar extra hun best gedaan om een zo breed mogelijk waaier aan fantastische films voor te stellen. We hebben enkele wereldpremières en verscheidene Europese en nationale premières. Bovendien zal een selectie van films in de diverse competities meedingen naar de volgende prijzen:

- de Gouden Raaf, de Grote Prijs van het Festival, toegekend door een Internationale Jury
 - de Zilveren Raven, de twee speciale prijzen van de Internationale Jury
 - de Pegasus, de prijs van het publiek
 - de Zilveren Méliès, de prijs voor de beste Europese Fantastische Film van Brussel, toegekend door een Jury van Belgische professionals
 - de Prijs van de Europese Televisiezenders voor de beste Europese kortfilm, gekozen door een jury die is samengesteld uit de vertegenwoordigers van de verschillende Europese televisiestations.

DE GASTEN VAN HET FESTIVAL

De meeste genodigden komen in de hoedanigheid van regisseur, acteur, actrice, producent, scenarist of technicus hun laatste film voorstellen. Anderen zijn hier als jurylid of eregast, en allen staan ze het publiek te woord tijdens ontmoetingen in de festivalbar.

Volgende prominenten uit de filmwereld hebben reeds hun komst bevestigd:

Alexis Arquette (USA): de kleinste telg uit de familie Arquette komt ons "Child's Play 4: The Bride of Chucky" voor te stellen.

Rick Baker (USA): grote naam in de wereld van de speciale maquillage-effecten, werkte mee aan "Star Wars", "An American Werewolf in London", "Escape from LA", "MEN IN BLACK".

Dario Argento & Asia Argento (Italië): de koning van de giallo en zijn fetisj-actrice, die niemand minder dan dochterlijk blijkt te zijn, presenteren hun nieuwste film "The Phantom of the Opera".

Jean-Claude Dreyfus (Frankrijk): Frans theateracteur, enkele rollen in de films van Jeunet en Caro, zoals de slager uit "Delicatessen".

Stuart Gordon & Dennis Poli (USA): respectievelijk regisseur en scenarist van "Re-animator", "From Beyond", "Fortress", "Castle Freak", ze begeleiden de jonge filmstudenten in de 4de Workshop.

Alex Proyas (Australië): de regisseur van "The Crow" komt zijn nieuwste film "Dark City" voorstellen.

Jörg Buttgerit (Duitsland): regisseur van de beruchte "Nekromantik" serie, gaat dit blood and gore-festijn in de Nova van tekst en uitleg voorzien.

DECENTRALISATIES

Om films te zien, moet men niet nood-

zakelijk naar onze twee locaties in het centrum afzakken. Ook tijdens deze editie, treedt het Festival weer buiten de Kleine Ring van Brussel.

Eerste halte is de campus van de VUB te Etterbeek, waar de decentralisatie zoals elk jaar plaatsvindt in het Kulturkoffeë. Op 16 en 17 maart zijn er telkens om 21u tweemaal twee compilatieprogramma's over de geschiedenis van enkele grote filmgenres: Horror, Science Fiction, Monsterfilms en Film Noir. Donderdag 18 maart vanaf 21u worden twee surrealistische filmklassiekers ("La coquille et le clergyman" & "Un chien Andalou") door respectievelijk Geert Waegeman en DJ Mad Mix Reemoo van een live-soundtrack voorzien.

Niet alleen in Brussel zal men de speciale atmosfeer van de nachtvertoningen kunnen inademen. Reeds voor de 5de maal worden films en ambiance verpakt in een programma dat onder de noemer Nachten van de Fantastische Film op vrijdag 26 en zaterdag 27 maart 1999 wordt geëxporteerd naar Namen (Cameo), Bergen (Plaza Art), Luik (Le Parc), La Louvière (Ciné-Stuart) en Oostende (Rialto).

Van 26 maart tot 4 april trekt het Festival over de landsgrenzen en wordt in het Groot Hertogdom Luxemburg de 3de editie van CinéNygma gehouden, met een 30-tal films, vele animaties, tentoonstellingen, een modeshow en een "Party on Elm Street".

DE KORTE FILMS

Het International Festival van de Fantastische Film houdt van de korte film, als een overtuigd verdediger van het werk van jonge regisseurs of gevestigde cineasten die van het maken van korte films een volwaardig beroep hebben gemaakt, stelt ons festival een ruim overzicht voor van de hedendaagse fantastische (in de breedste betekenis van het woord) korte filmproductie. Bovendien worden er tijdens het festival zelf drie korte films gedraaid.

EUROPESE KORTE FILM COMPETITIE

Al meer dan tien jaar brengt het Festival de Europese fantastische korte filmproductie onder de aandacht van het publiek en de professionelen. Een Jury van Europese Zendingmachtingen, samengesteld uit vertegenwoordigers van een 15-tal televisiezenders, zal uit zo'n veertig geselecteerde inzendingen één korte film kiezen. De gekroonde film zal worden uitgezonden op de respectievelijke televisiestations met een gezamenlijk bereik van meer dan 10 miljoen kijkers.

DE 4DE WORKSHOP

Na Dick Maas, Freddie Francis, en Lewis Gilbert aanvaardde de goed gelovide tandem van regisseur Stuart

(vervolg van p.9)

stabielere inwonersgroep aan te trekken, maar dit is een proces dat zich slechts langzaam kan voltrekken. Is het niet prioritair dat men ervoor zorgt dat de huidige inwoners in een leefbare, verzorgde binnenstad wonen? Zou men niet beter ervoor zorgen, dat degenen die nu, binnen deze vijfhoek, geen of een absoluut gebrekkige woning hebben, een leefbare omgeving krijgen, en graag wonen waar ze wonen?

De Stad Brussel heeft, ook in de zaak 'Hotel Central', als instelling veel macht. Zij beslist wie wel of geen bouwvergunning krijgt. Zij stelt de Bijzondere BestemmingsPlannen op, die doorgaans zodanig streng zijn dat ze onuitvoerbaar worden. Hiermee wordt bedoeld dat elke kabel en klink bij wijze van spreken een bestemming krijgen. In het geval van Hotel Central valt weliswaar toe te juichen dat 90% van de oorspronkelijke woonfunctie intact blijft, met niet te vergeten de handelsruimten op het gelijkvloers en het Hotel. De Stad is echter in staat meer druk uit te oefenen op Landmaster Invest. De Stad wil ook niet dat er panden verkottent in het hart van het centrum, en drukt er steeds op, dat er dringend iets moet gebeuren. Misschien is wat Landmaster voorstelt lucratiever dan wat de bewoners vragen. De enige drukingsgroep op politiek niveau is BRAL. Zij moet echter een constante strijd voeren om uiteindelijk te zien dat politieke en individuele belangen beslissen over het lot van de aanblik van Europa's hoofdstad. Terwijl BRAL, representatief voor wat leeft onder Brussels bewoners, veel meer zou moeten gehoord worden net omdat ze zich niet louter om de aanblik bekommert maar om de leefbaarheid van de binnenstad, waarover trouwens veel te zeggen valt. Er wordt véél te weinig geluisterd naar wat de be-

woners verstaan onder 'leefbaarheid', een concept dat de andere betrokken partijen klaarblijkelijk anders opvatten.

Als we Hotel Central inderdaad als boegbeeld van het stadskankerprobleem willen nemen en er een indicator voor de toekomstige algemene ontwikkelingen in zien, dan ziet de toekomst er somber uit en is het voorbeeld nog lang niet gegeven. Er is duidelijk een positieve trend aanwezig: een groeiende groep mensen, veelal jongeren, uittevallend in allerlei initiatieven en projectjes. Er is maar één rode draad en dat is de fameuze leefbaarheid. Deze energie is zeer broos, en de tegenkrachten talrijk en draagkrachtiger. Het enige wat wij kunnen doen is wakkerblijven en van ons laten horen.

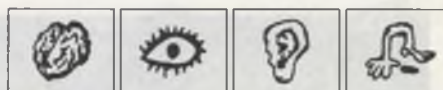
De negen bewonersverenigingen zitten opnieuw rond de tafel en hielden op zaterdag 16 januari jongstleden een vergadering in de Friture de la Bourse, één van de handelszaken met een onzekere toekomst. Er werd besproken in hoeverre de Stad en de promotor de engagementen zijn nagekomen. Het blok is nu overgekocht door City Hotel, een andere bouwmaatschappij die onder andere het Hotel Palace op het Rogierplein renoveerde. De toekomst ziet er plots minder somber uit: een viersterrenhotel met 233 kamers, een twintigtal handelszaken, 45 appartementen en een congreszaal in de oude Cinema Ambassador. City Hotel zal de werken begin maart aanvangen. De prioriteit wordt gegeven aan de renovatie van appartementen, te beginnen in de Visverkopersstraat, de straat waar Landmaster Invest het meeste problemen rond maakte. Op anderhalf jaar zouden de werken afgerond moeten zijn. U wordt op de hoogte gehouden.

Fenna (Met dank aan BRAL en City Min(e)d voor de bronnen.)

de kultuurkrant

trefcentrum Y - dienst cultuur (02)629.23.25 <http://www.vub.ac.be/cultuur>

De Moecial

CONCERT

DONDERDAG (04) februari 1999-Kultuurkaffee, 21u, inkom gratis

BLOEM DE LIGNY (NL)

Bloem de Ligny: zang
Thijs Vermeulen: basgitaar
Martijn Bosman: drum
Maarten Veldhuis: gitaar
Wiboud Burkens: toetsen

DJ: Jan Schueremans

Bloem de Ligny houdt van de zee, prachtige sterrenhemels en vissen. Dit vind je dan ook terug in haar muziek. Dromerig, melancholisch, een beetje Björk. Bloem had de tweelingszus van de IJslandse nimf kunnen zijn. Een vergelijking met Björk staat haar helemaal niet aan.

Bloem zingt excentriekler dan de grote vrouwen van de hedendaagse popmuziek en dat zal sommigen voor de borst stuiten en anderen warm van binnen maken. Maar niemand kan ontkennen dat Bloem bijzonder expressief en creatief is. Ook wij niet.

DONDERDAG (11) februari 1999-Kultuurkaffee, 21u, inkom gratis

JEN PACHES (CAN)

Jen Paches:
zang, piano en drum

De Canadese pianiste en drummer Jenn X verbaasde vriend en vriend tijdens haar vorige tournee door België. Overal waar ze kwam liet ze een positieve nasmaak achter en het verbaast dan ook niet dat ze in een mum van tijd België weer zal plaspelen in februari.

De vaste Kultuurkaffeeconcertgangers zullen haar waarschijnlijk wel kennen (toen ze vorig seizoen een blits optreden verzorgde als voorprogramma). Bij het uitkomen van haar nieuwe cd was het niet mogelijk haar geen volwaardig podium aan te bieden.

De nieuwe CD van Jen, "IT" is opgenomen in haar living. IT is very honest and sincere.

Ms Paches studeerde met grootste onderscheiding voor haar eindproject, een opera genaamd "na Gweena" af aan de universiteit van Victoria. Juist voor de opvoering van de opera heeft ze nog de huwelijksplechtigheid gehouden waarin ze "the Grand Piano" haar eeuwige trouw beloofde. Nadien kwam haar CD "Amarantos" uit en begon ze de wereld rond te reizen op zoek naar muzikale erkenning, die ze vooral in België heeft gekregen.

Nog iets over haar live prestatie. Die is niet te overtreffen. Ze speelt piano en drum maar op een zo duivelse manier dat je zult begrijpen waarom ze met "the Grand Piano" is getrouwd.

DONDERDAG (18) februari 1999-Kultuurkaffee, 21u, inkom gratis

KAFFE MATTHEWS (UK)

Kaffe Matthews: viool, electronics

DJ: Some Noise

selectie uit de discografie:
CdAnn - Awcd0001 Anette Works, '97
CdBea - Awcd Anette Works, '98

Deze vioolvirtuose- een gerenommeerd muziekdocente met 'masters degrees' in de zoölogie, muziektechnologie, West-Afrikaanse drum en 'Acid house engineering'- combineert het klassieke strijkinstrument op eigenzinnige manier met elektronische gadgets & effecten.

Tijdens haar optredens maakt Kaffe bijvoorbeeld gebruik van wild cards en van LiSa (Live Sampling Stein software) waardoor haar bloedmooie strijklanken à la minute worden samengesmolten met geluiden uit een andere ruimte (naburige bar, concert,...). Hierdoor ontstaan improvisaties die, golvend op zeer eigengeride ritmes, een uitermate boeiend klankenspectrum bestrijken. Intiem, tezelfdertijd bloedstollend: bereidt u voor op een niet te missen 'luister'-concert.

Een worldwide voorsmaakje:
<http://www.anneteworks.demon.co.uk/html/cds/ann/sounds.html>

DONDERDAG (25) februari 1999-Kultuurkaffee, 21u, inkom gratis

THE CONGEE (B)

Eva: zang
Leenie: zang
Kapinga: zang, shaker, djembé
Niels: percussie
Ben: percussie
Olivier: gitaar
Simon: gitaar
Antonia: bas

Drie zussen, een verjaardagsfeestje, vele muzikale vrienden. Deze ingrediënten hebben geleid tot de geboorte van The Congee, wat staat voor "een mengelmoes". In dit geval een mengelmoes van pop, afro, ska, flamenco, chanson, reggae, latin, blues en persoonlijkheid. The Congee is een groep die je life aan het werk moet zien. Want van elk optreden maken ze een multicultureel feest. Reeds meerdere malen speelden ze op de Gentse Feesten, en wie die ambiance kent, weet dat men in het KK aanwezig moet zijn.

Q-CONCERT

WOENSDAG (10) februari 1999-Aula Q VUB, 20u, 300BEF (7,43EUR) (studenten, -18 jarigen, 60*: 150BEF (3,71EUR))

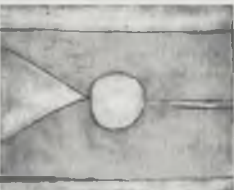
OBLIVION

Oblivion is een sextet van fluit, viool, gitaar, piano, contrabas en bandoneon. Deze formatie vindt men terug in talrijke 'Orquesta Típica' in Buenos Aires. Hun repertoire omvat naast de 'echte' tango's ook Argentijnse walsen, milonga cuidadanas (een vlugge tanfo), en milonga camperas (tragere landelijke muziek). **Oblivion speelt o.l.v.: Patrick Vankeirsbilck**
Plaats: Aula Q Roger Van Geen, VUB, Pleinlaan 2, 1050 Brussel

EXPO

11.02.99 -> 05.03.99 (werkdag ts. 11.30u & 17u) - Galerij

"Grafisch werk" Ludo VAN GEERT

vernissage:
donderdag 4 februari '99
om 18.30u stipt in
gebouw M (5e verdieping)
Welkomwoord:
Prof. dr. Els Witte, rector VUB,

Inleiding:
inleiding: Jan D'Haese, kunstcriticus

Het werk van Ludo Van Geert vertrekt vanuit het ongerijmde om uiteindelijk aan te komen bij de essentie van de zaken.

Hierdoor creëert hij ruimte waarin geometrische figuren signalen zijn die een manifestatie willen uitlokken.

De schijnbaar koele werken hebben een diepe achtergrond van sociale beweging die een betere wereld willen uitbeelden.

11.02.99 -> 05.03.99 (werkdag ts. 11.30u & 17u) - Galerij

"Hemel en Aarde in de Wetstraat" Filip CLAUS

Vernissage:
woensdag 10 februari '99
om 18.30u stipt
in Galerij (boven KK)

Filip Claus is fotograaf bij de krant De Morgen.

Hij houdt zijn belangrijkste onderwerp, de mens, graag een spiegel voor en komt via een hem typerende combinatie van distinctie en speelsheid tot een technische hoogstaande stijl. In zijn politieke portretten zoekt hij vooral naar de mens achter de macht.

VRIJ PODIUM

ONBEKEND = ONBEMIND

MAANDAG (01) (15) februari 1999-Kultuurkaffee, inkom gratis

Een gezegde dat in het Kultuurkaffee niet van toepassing is. Naar goede traditie organiseren we tweeweekelijks op maandagavond een vrij podium. Concerten, toneel, poëzie, acrobatie,... alles is mogelijk.

Dit jaar is het vrij podium meer dan een lokaal gebeuren binnen de V.U.B. Elke editie wordt vanaf nu afgesloten door één of meerdere telgen uit de Belgische rockscène. Maandagavond in het Kultuurkaffee: de bakermat van nationaal talent!

Heb je verborgen talenten die je aan een enthousiast publiek wenst te tonen? Aarzel dan niet en neem zo snel mogelijk contact op met Dienst Cultuur. Bereid je alvast voor op het venijnigste beest 'plankenkoorts' genoemd...

FILM IN KK

MAANDAG (08) februari 1999- Kultuurkaffee, 21u, inkom gratis

LE SANG D'UN POETE

(1930, 55', z/w) regie: Jean Cocteau

Een klassieke surrealistische film waarin een dichter in verschillende episodes geconfronteerd wordt met de vragen van leven, dood en kunst. Dit subliem filmgedicht was destijds het eerste & enige experiment van auteur Cocteau, zijn regelmatige bemoeienis met film kwam pas tien jaar later.

Dit debuut kreeg in de loop der jaren echter wel de titel van meesterwerk toebedeeld.

MAANDAG (22) februari 1999- Kultuurkaffee, 21u, inkom gratis

BLOW UP

(1966, 108', kleur) regie: Michelangelo Antonioni

Een fotograaf, op zoek naar enkele treffende shots van het Londense leven, kiest eigenaardige gedragingen van een liefdespaar in het park. Al snel raakt hij gefascineerd door deze foto's die, uitvergroet, een andere bizarre "waarheid" onthullen dan hij op het eerste zicht had verwacht. Zo raakt hij verstrikt in een web van detailfeiten, intriges en hersenkronkels waardoor de kijker zonder meedogen betrokken raakt in deze intrigerende cultfilm. Het scenario, waarin verschillende verhaallijnen (filmisch, fotografisch en tekstueel) verweven zijn, is gebaseerd op een boek van Jorge Luis Borgés.

Zondag 21 februari 1999 vanaf 10u30

Atoomwapenbasis Kleine Brogel

Inspectie voor voorkomen van misdaden tegen de mensheid

**GEEN MASSAVERNIEGINGSWAPENS
IN BELGIE**

Sinds 1962 is het een publiek geheim dat er Amerikaanse kernwapens liggen opgeslagen op de Belgische luchtmachtbasis van Kleine Brogel (Peer-Limburg). Het ministerie van Defensie heeft niet of ontwijkend geantwoord op parlementaire vragen.

Volgens onze informatie liggen vandaag 10 tactische nucleaire vliegtuigbommen op de basis, opgeslagen in 11 WS3 ondergrondse bunkers, en bewaakt door 110 leden van het Amerikaanse MUNSS (Munition Support Squadron). Het gebruik of het dreigen met gebruik van kernwapens is volgens het VN Internationaal Gerechtshof in strijd met het internationale recht. België en de VS zijn ook in overtreding met Artikel I en II van het nucleair Non-Proliferatie Verdrag, dat het delen van militaire nucleaire technologie verbiedt.

Om 10u30 worden alle deelnemers op de briefing verwacht. Na een middagmaal volgt de burgerinspectie. Contacteer ons voor de plaats van afspraak.

Org: Forum voor Vredesactie, Van Elewijckstraat 35, 1050 Brussel. tel: 02/6487583
Voor Moeder Aarde, Lange Steenstraat 16/d, 9000 Gent. tel: 09/2338439

Opinie

Colofon**De Moel**

Tweewekelijks studententijdschrift van de VUB in samenwerking met het Brussels Studentengenootschap. Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur

Pleinlaan 2, 1050 Brussel
tel: 02/629.23.38
fax: 02/629.23.37

Coördinator
Marjan Temmerman

Vice-coördinator
Fenna Bouve

Secretaris
Wouter Devriese

Penningmeester
Sven O

Webmaster
Dévid Verfallie

Lay-out
De redactie

Redactie
Marjan, Wouter, Ruth, Sami, Bart,
Sven, Fenna, Ruben, Phillippe

Illustraties
Jeroen, archief

Foto's
(van mensen zonder papieren)
Michael Delaunay

Medewerkers
Dimi, Didier, Anne, Tom

Abonnementen
Verantwoordelijk: Wouter
Stortenop rek.nr.001-1386975-48
met melding abo
Gewoon abo: 333 Bef
Steunabo: 1000 Bef

Verantwoordelijke Uitgever
Domenico Vaccaro
Pleinlaan 2, 1050 Brussel

Opplage: 2000 ex.

De redactie is niet verantwoordelijk voor publicaties van het BSG. V.O. en Dienst Cultuur.

Gordon en scenarioschrijver Dennis Paoli met veel enthousiasme de opdracht om de jonge filmstudenten de knepen van het vak bij te brengen. Dit jaar zullen de studenten niet enkel worden bijgestaan op het vlak van de regie, maar ook wat betreft het scenario. Daartoe wordt op 6 en 7 februari een scenario-weekend georganiseerd in aanwezigheid van beide filmpersoonlijkheden. De drie korte films die ingeblikt worden tijdens deze workshop, worden vertoond in de Passage 44 op donderdag 25 maart 1999 om 17u. De projectie wordt voorafgegaan door een lezing waarin Peter McNamara het zal hebben over de verschillen in opbouw en psychologie tussen Europese en Amerikaanse trailers.

De officiële festivalsite: www.biff.org
Onze internet site werd georganiseerd om onze internauten nog meer informatie over het Festival te kunnen aanbieden. Via de gebruiksvriendelijke interface kan men niet alleen alles te weten komen over de volledige programmering van de 17de editie, maar ook over de geschiedenis van het festival.

De site kan men ook terugvinden op de officiële Festival CD-ROM die tijdens de 16 festivaldagen verdeeld zal worden. De officiële site van het 17de

Brussels Festival van de Fantasie zal operationeel zijn op de dag van onze persconferentie, dus vanaf 11 februari 1999.

IMAGINAIR '99

Het eerste Festival van het Fantastische Boek

Een nieuwe artistieke discipline wordt dit jaar geïntegreerd in de activiteiten van het Festival. Fans van fantastische literatuur, science-fiction pulp, horror en fantasy, sprookjes, beeldverhalen en rollenspel kunnen voor het eerst terecht op Imaginair '99.

Het geschreven woord wordt 12 dagen lang van deskundig commentaar voorzien door verschillende gasten. Onder andere Graham Masterton, Stephen Baxter, Brian Stableford, Pierre Pelot, Caza, Siudmak en Roland C. Wagner zullen deelnemen aan conferenties, rondetafelgesprekken en huldigingen.

Het publiek kan niet alleen rondsnuffelen in een boekenwinkel, maar ook tentoonstellingen van onder andere Michel Ciparisse, Daniel Monic, Gilles Francescano en Siimak bezoeken. Henri Verme zit de Jury voor die de drie volgende prijzen zal toekennen: -de beste franstalige roman van het jaar -de beste fantastische roman vertaald in het Frans -het beste stripverhaal

Imaginair '99 slaat de boeken open van 11 tot 23 maart 1999 in La Maison du

Livre (Romestraat 24-28, 1060 Brussel)

Imaginair '99 is een co-productie tussen het Brussels Festival van de Fantasie, het tijdschrift Phénix en La Maison du Livre de Saint Gilles.

FESTIV'ART 99

Zestien dagen lang kunnen allerhande amateur- en professionele kunstenaars en ontwerpers hun fantasie botvieren in het Auditorium van de Passage 44 en de verbeelding de vrije loop laten op verschillende locaties in de stad.

Het Auditorium wordt omgetoverd tot een expositieruimte met werk van fotografe Sophie Rétif, van regisseur, schilder en beeldhouwer Manuel Gomez, van schilder Maxwell Miller en van de Nederlandse stichting La Quinta Essentia. De Festivalbar wordt onder handen genomen door kunstenaar Stratos, het brein achter café-restaurant Halloween en ontwerper van de Gouden en Zilveren Raven.

Met naald en draad, verf, penseel en sponsjes wordt geëxperimenteerd en gegooid van 14 tot 25 maart tijdens de 17de Grimwedstrijd, op zaterdag 13 maart 1999 om 1300u op de 12de Fardel International Body Painting Contest en op zondag 14 maart 1999 om 1500u tijdens de Ongewone Modeshow, waarop de collecties van Jonathan Bernard en van leerling

modeontwerpers aan het publiek worden voorgesteld.

Voor animatie en commotie zorgen ongetwijfeld de verschillende theatergezelschappen zoals het Magic Land Théâtre, het Théâtre Croquemitaine, de Compagnie Arsécienne en La Quinta Essentia.

Niet te missen zijn de exposities her en der in de stad, waaronder in de Galerie d'Enfer, het Maison Bis-art Bizarre en de Médiathèque van Brussel. In het Belgisch Centrum van het Beeldverhaal, tenslotte, loopt van 8 tot 28 maart een tentoonstelling over het werk van striptekenaar Yves Swolfs ("De Prins der Duisternis"), die tevens de affiche van dit 17de Festival van de Fantasie ontworpen heeft.

Het Vampierenbal als afsluiter Het festival sluit op zaterdag 27 maart 1999 af met het beruchte Bal des Vampires. Na het slotgala (met om 21u de prijsuitreiking en slotfilm, om 23u gevolgd door de projectie van de winnende film) openen de Hallen van Schaarbeek klokslag middernacht hun poorten voor één van de meest uitzinnige nachten van het jaar.

Domenico

AGENDA EVENEMENTEN & ANIMATIES

Vrijdag 12 maart 1999 tot zaterdag 27 maart 1999

Vrijdag 12
Openingsgala
(Auditorium van de Passage 44)

Vandonderdag 11 tot dinsdag 23
Imaginair '99, 1ste Festival van het Fantastische boek
(Maison du Livre de St-Gilles, Romestraat 24-28 te 1060 Brussel)

Zaterdag 13 (13u)
XIIe Fardel International Body Painting Contest
(Auditorium van de Passage 44)

Zondag 14 (15u)
Ongewone Modeshow
(Auditorium van de Passage 44)

Maandag 15 (13u)
Vernissage van de tentoonstellingen
(Auditorium van de Passage 44)

Van zondag 14 tot donderdag 25
XVIIe Grimwedstrijd
(Auditorium van de Passage 44)

Donderdag 25 (17u)
Projectie korte films van de 4de Workshop
(Auditorium van de Passage 44)

Vrijdag 26 en zaterdag 27
Decentralisatie van de Nachten van de Fantastische Film.
Namen (26 maart), Luik (27 maart), La Louvière (27 maart) en Oostende (26 maart). En onder voorbehoud: Antwerpen, Hasselt, Leuven en Gent.

Zaterdag 27 (00u)
Vampierenbal
(Hallen van Schaarbeek, Koninklijke St. Mariastraat 22a)

Festival van de Fantastische Film